

ДЖАКИ КОЛИНС МАНИЯ

Част 2 от „Връзки в Ел Ей“

Превод от английски: Валентина Рашева, 1998

chitanka.info

ИСТОРИЯТА ДО ТОЗИ МОМЕНТ

Медисън Кастели, умна и красива 29-годишна журналистка, която работи за списанието „Манхатън Стайл“, потегля за Ел Ей да интервюира известния филмов импресарио Фреди Леон — собственик на влиятелната агенция IAA. В самолета до нея сядат Сали Т. Търнър, съблазнителна блондинка и сексимвол, която без особен успех се опитва да отблъсне атаките на Бо Дийкън — похотливия водещ на известно тв предаване. Медисън открива, че Сали е много приятно и открито момиче и ѝ обещава да поиска от главния редактор съгласие за интервю, което „Манхатън Стайл“ да публикува.

Съпругът на Сали, Боби Скорч, професионален каскадьор, я посреща на летището. В същото време отдавнашната приятелка на Медисън от колежа — чернокожата Натали де Барж, водеща рубрика за шоубизнеса в местен тв канал, посреща Медисън и я отвежда в своя дом, където живее заедно с брат си Коул — частен треньор по фитнес. Двете жени взаимно си разказват за наскоро приключилите си любовни връзки.

Кристин Кар е 21-годишна хубава блондинка, изключително успяла в занаята „компаньонка“, специализирала се да обслужва само богати и известни клиенти, между които и Макс Стийл, съдружника на Фреди Леон. Кристин проституира единствено за да плаща сметките за болничното заведение, в което е настанена Чери — нейната сестра, която от две години е в кома след автомобилна катастрофа, при която приятелят на Чери — развратният плейбой Хауи Пауърс — се забил с поршето си в идващ насреща камион.

Макар че Кристин редовно се среща с Макс, тя няма представа, че той и Хауи са приятели.

Фреди Леон има проблеми. Една от кинозвездите, които той представя — Лусинда Бенет, отказва да подпише новия си договор. Мижитурката Сам Ловски, който е неин личен мениджър, донася на Фреди, че е чул слухове как Макс Стийл води тайни преговори с Били Корнелиъс — шеф на студиата „Орфей“. Според Сам из гилдията се

говори, че Били Корнелиъс се готвел да изгони сегашния шеф на студиото — Ариел Шор, и да даде поста на Макс. Фреди е бесен от яд, задето Макс замисля да напусне IAA, без да му каже.

Братът на Натали, хомосексуалистът Коул, който е треньор по фитнес на отбрана клиентела, урежда на Медисън „случайна среща“ с Макс Стийл на стадиона по време на сутрешния му джогинг. Медисън е много доволна, тъй като иска да говори с Макс във връзка с материала си за Фреди Леон. Тя и Макс закусват заедно след джогинга; Макс е твърдо убеден, че интервюто трябва да бъде с него, а не с Фреди.

Докато пазарува в луксозния магазин Ниймън Маркъс, Кристин се среща с Джейк — дружелюбен, изключително привлекателен мъж, който е фотограф по професия и носител на много професионални награди. Той наскоро се е преместил в Ел Ей. Запленен от нея и без да подозира нищо за професията ѝ, Джейк я кани на среща. Двата прекарват чудесно, но Кристин е достатъчно умна, за да разбере, че една връзка с Джейк няма да доведе до нищо добро.

Медисън обядва със Сали Т. Търнър в разкошното ѝ имение в Пасифик Палисейдс — с намерение да напише статия за привлекателната млада звезда. Интервюто минава много добре. Медисън остава очарована от Сали и от свежото ѝ, честно описание на Холивуд и мъжете, които дърпат конците на властта в този град.

Даяна, дълго потисканата и доминирана от съпруга си жена на Фреди, подготвя едно от разкошните си вечерни партита, смятани за привилегия само на отбраното общество. В списъка на гостите са включени Лусинда и настоящият ѝ любовник — Дмитри, заедно с Макс Стийл, който се очаква да пристигне със зашеметяващата топманекенка Инга Круеле — последния обект на сексуалните му щения.

Фреди се отбива през дома на Лусинда и я убеждава да подпише договора. Но в последния момент телефонира на съпругата си и настоява тя да покани на вечерята и госпожа Ариел Шор, шеф на студио „Орфей“. Даяна не остава никак очарована.

Джейк се обажда на Кристин в деня след срещата им и я кани да отиде с него на семейно събиране. Първоначално тя отказва, уплашена от евентуална любовна връзка с мъж, който не ѝ е клиент. После променя отговора си на „може би“ — минути преди да тръгне от

апартаментата си за randeу с тайнствения клиент Мистър Х, когото е обслужвала вече два пъти в миналото и от когото инстинктивно се бои.

Мистър Х е истинска мистерия. Той винаги се облича в черно, включително очилата и шапката. Една година по-рано някакъв мъж, наричащ се Мистър Х, си определя среща с младата проститутка Кимбърли. Повече никой не вижда Кимбърли жива. Този факт обаче не е известен на Кристин и нейната Мадам — Дарлийн.

Със свито сърце Кристин тръгва за срещата с Мистър Х. Това трябва да е третата ѝ среща с него и тя си обещава, че ще бъде и последна.

Медисън и Натали отиват на вечеря в дома на Джими и Бъни Сика. Джими е водещ новините в тв компанията, където работи и Натали. Той запознава Натали със стария си приятел от колежа Лутер — едър мъжага и бивш състезател по американски футбол, чието присъствие е много приятна изненада за нея. Медисън няма същия късмет, но точно когато се готви да си тръгне, Джейк — фотографът, който се оказва брат на Джими, се появява на сцената и тя веднага се чувства привлечена от него. Решава да остане и да види накъде ще тръгне вечерта.

В същото време някъде в Ел Ей става ужасяващо и брутално убийство...

ПРОЛОГ

Блондинката падна със зловецко тупване — острият като бръснач ловджийски нож преряза сънната ѝ артерия, все едно влизаше в масло. Оттам бликна кръв на фонтан — като нефт, извиращ от открит кладенец.

Блондинката се опита да изкреци, очите ѝ бяха широко отворени от страх и от ясното съзнание какво ще последва. Но когато отвори уста, оттам на мехури забълбука кръв, която се разля по тялото ѝ и напои дрехите.

Тогава убиецът удари пак — смъртоносният нож свирепо се заби в гърдите ѝ.

Веднъж.

Втори път.

Трети.

Тя въздъхна. Беше ужасна, клокочеца, смъртна въздишка.

И само след секунди бе мъртва.

ПЪРВА ГЛАВА

Блесналите от удоволствие (което тя се опитваше да прикрива) зелени очи на Медисън Кастели следяха Джейк Сика, докато той забавляваше гостите на брат си с някаква много смешна история от неотдавнашно фотосафари в Африка. Джейк говореше със спокоен, почти равнодушен тон, който действително грабна вниманието ѝ и ѝ хареса, макар че тя нямаше намерение да захваща сериозна връзка. Не и след последния пълен провал — абсолютно в никакъв случай!

Медисън бе доста хубава — с черната си коса, смуглата кожа и стройното тяло, но не правеше нищо, за да подчертае външния си вид. Предпочиташе да я забелязват заради интелекта, а не заради красотата.

„На двадесет и девет съм, радвам се на успешна кариера в «Манхатън Стайл», добре ми е сама“, мислеше си Медисън, като същевременно не сваляше очи от Джейк, седнал точно срещу нея на масата. „Тогавя защо изобщо си мисля за този мъж? Та аз го срещнах буквално преди минути. А и не изглежда ни най-малко заинтригуван от присъствието ми — така че какво толкова е станало?“

Хвърли поглед към Натали — приятелката, която я бе довела на тази вечеря. Натали и Джими Сика — брат на Джейк и домакин на тържеството — работеха за един и същи тв канал. Джими с класическата си хубава външност и зашеметяваща усмивка водеше новинарския блок, докато Натали отразяваше събитията в шоубизнеса. И двамата очевидно се наслаждаваха на свободната си вечер от седмицата — особено пък Натали, която чудесно напредваше в отношенията си с Лутер, бивш състезател по американски футбол с внушителна осанка и стар приятел на Джими от колежа.

— Ще ме умориш от смях — заговори Натали на Джейк и в същия момент хвърли към Медисън красноречив поглед в смисъл: „Защо не направиш нещо за момчето?“

Медисън не реагира по никакъв начин — нямаше намерение да окуражава не особено деликатните опити на Натали да я сватосва, независимо че Джейк много ѝ харесваше.

— Това толкова го обичам! — възкликна Бъни, хубавката съпруга на Джими, и запляска с ръце като развълнувано момиченце. — В Детройт постоянно имахме гости. Колко забавно беше само!

— Вярно, така си беше — съгласи се Джими и пусна в действие безупречната си усмивка.

— Какво ще кажете после да си поиграем на думи? — предложи Бъни, все тъй преливаща от хлапашки ентусиазъм.

— А какво ще кажете да не поиграем? — с малко крива усмивка отвърна Джейк.

— От твоята партия съм — съгласи се Медисън. Тя не можеше да понася така наречените салонни игри — може би защото смяташе, че не блести с особени умения в тях.

— И аз — каза Лутер, като бутна стола си от масата и се протегна. — Леле, хич не ме кефят разните му там главоблъсканици. Чувствам се като някакъв дърт глупак.

Бъни направи физиономия.

— Това си е моето парти — запъна се тя. — Мога да правя каквото поискам.

— Миличка! — намеси се Джими, малко смутен. — Защо да не гласуваме?

— Не ща! — тросна се Бъни, сърдито свила розови устнички, и хубавото ѝ лице се изкриви в гримаса.

— Сладка моя... — започна Джими.

— Стига си ме командвал какво да правя! — с крясък го прекъсна Бъни и бебешки сините ѝ очи опасно засвяткаха.

— О, добре, чудесно — осмели се да каже Натали, уж да разведри атмосферата. — Ето ти семейно скандалче.

Бъни изведнъж скочи от масата.

— Мразя всички ви! — изпищя тя и избяга от стаята.

В групата замлъкнаха като поразени от гръм. Джими се опита да се усмихне.

— Тя само се шегува — каза той, после стана и хукна след нея.

— Направо ще падна! — възкликна Натали в момента, в който Джими бе достатъчно далеч, за да не може да я чуе. — Това пък за какво беше?

И Джейк, и Лутер явно изобщо не бяха развълнувани от избухването на Бъни.

— Нищо — каза Джейк с широка, спокойна усмивка. — Бъни просто си е такава — няма нищо страшно.

— Да бе — съгласи се Лутер, след като доля чашите на всички от бутилка червено вино, — хич не се е променила.

— Обичайно ли е за нея да крещи така на гостите си? — попита Медисън, доста изненадана от спокойната им реакция.

— Прави тези истории само за да привлече вниманието на Джими — обясни ѝ Джейк. — Все си е такава.

— Ами bravo на нея — каза Медисън и бутна стола си от масата. — Само че аз не съм длъжна да седя и да гледам подобни сцени.

— Не, не — с широка усмивка я спря Лутер. — Не разбираш. Тези номера си ги върти още от колежа. Ще се върнат след минута, сдобрени и гушнати като гълъбчета. Такъв им е номерът.

— Е, да, но не и моят — каза Медисън и се изправи. — Освен това ме чака работа. — Тя красноречиво погледна към Натали с надеждата и тя да стане.

Натали обаче не се даваше.

— Явно най-добре е да извикам такси — раздразнено каза Медисън и се закле наум още утре да си наеме кола, няма повече да я возят като нечия заложница.

— Ау! — най-невинно изрече Натали, като че ли току-що се бе сетила. — И ти си с моята кола, нали?

— Да, Натали, точно така — отвърна Медисън, потискайки желанието да я удуши на момента.

Натали обаче нямаше намерение да изтърве Лутер толкова лесно.

— Може би Джейк е в същата посока — подхвърли тя.

Сега всички очи се вторачиха в Джейк. Медисън побесня от яд, особено след като Джейк явно не аплодираше идеята да я заведе до дома ѝ.

— Няма нужда, ще взема такси — сковано изрече тя.

— Аз ще извикам — намеси се Джейк. — Бих ви закарал, но... а... а... чакам една жена.

„О, страхотно!“, рече си Медисън. „Той си има среща с гаджетото, а Натали го моли да ме закара... Докъде ще стигнат униженията тази вечер?“

— Коя? — попита Лутер, заинтригуван.

— Не я познаваш — отвърна Джейк и отпи вино от чашата си.

Натали най-сетне се накани.

— Като че ли и аз трябва да си тръгвам — рече тя и затрепка с дългите си мигли към Лутер, чакайки той да я спре.

Човекът схвана сигнала.

— Не, бейби — ласкаво измърка той и ѝ отправи дълъг, сладно изгарящ поглед. — За теб е още много рано да тръгваш.

— Трябва да си легна преди 12, за да е свежа кожата ми — рече тя и пак направи онзи номер с миглите.

— Сладурче — съвсем като по сценарий отвърна Лутер, — на теб не ти е нужно да се притесняваш за красотата си.

„О, божичко!“, рече си Медисън. „Наистина ли трябва да слушам всичко това?“

В този момент звънна телефонът и се отрициха невероятни събития.

ВТОРА ГЛАВА

Ариел Шор бе симпатична brunетка, близо петдесетгодишна, изключително чаровна и много добре подвеждаше околните с уж прямото си държане. Под широката дружелюбна усмивка обаче се криеше проникателен ум, който познаваше издъно филмовия бизнес — жена, която можеше да омае всекиго със сладки приказки, а после — ако поиска — да провали напълно готова сделка, без да се замисли.

Ариел бе започнала забележителната си кариера в рекламния отдел, после се премести в маркетинг, направи два филма с малък бюджет и точно с тях привлече вниманието на Били Корнелиъс, който я издигна до поста шеф на студио. Злите езици заговориха, че Ариел и Били са любовници. Фреди Леон — първокласният импресарио — нито за миг не повярва на тези приказки: Ариел бе твърде умна, за да спи с шефа си. Освен това дребничката пъргава съпруга на Били — Етел — го държеше много изкъсо: от онзи случай преди много години, когато той почти я зарязал заради кръшна изгряваща звезда с плътни силиконови устни, известна с майсторството си да отмъква чужди мъже. Тогава Етел се бе погрижила момичето да изчезне от Холивуд и го принуди да си търси работа (и чужди съпрузи) в Европа.

Ариел беше кариеристка като Фреди — затова двамата се разбираха толкова добре. Обикновено успяваха два пъти месечно да се срещат за „работни“ обеда, по време на които обменяха професионална информация. И двамата с нетърпение чакаха тези събирания, защото искрено си допадаха.

Фреди я посрещна на вратата, прегърна я сърдечно и успя да й прошепне в ухото колко се радва, че е дошла.

— Много късно ми съобщи, Фреди — смъмри го тя. — Направих го само заради теб!

— Знам, Ариел — отвърна той с непроницаема физиономия, както винаги. — Оценявам жеста.

— Надявам се. Дължник си ми, Фреди. А аз винаги си търся дължимото!

— Не съм се и съмнявал, знаеш — отвърна той и си помисли, че като ѝ каже как Били Корнелиъс възнамерява да я замени със сегашния негов съдружник — Макс Стийл, това ще бъде достатъчна отплата. — Заповядай. — И той я прегърна през раменете, облечени в скъпо сако на Армани.

Ариел кимна и тръгна след него. Беше уверена жена, сигурна в собствения си чар и влияние.

Докато я следваше по посока към всекидневната, Фреди си помисли дали ще е пак тъй самоуверена, като чуе за плановете на Били Корнелиъс да я изгони.

Съпругата на Фреди — Даяна — пристъпи към Ариел и с пресилена усмивка я поздрави. Макар Даяна рядко да изказваше гласно мнение за бизнеспартньорите на съпруга си, той много добре знаеше, че тя не може да понася Ариел — смяташе я за прекалено дръзка и нахална. Той знаеше също, че Даяна го подозира в увлечение по впечатляващата шефка на студио и даже веднъж открито го обвини, че двамата са любовници. Тогава той се присмя на тези подозрения. Ценеше Ариел твърде много, за да омърси със секс отношенията си с нея.

— Здравей, Ариел! — каза Даяна. Една излязла от фризера усойница би могла да докара по-дружелюбен тон от нея.

Фреди присви ядно очи; вбесяваше се, когато Даяна даваше израз на отношението си по този начин.

— Миличката ми! — възкликна Ариел, без да обръща внимание на хладния прием от страна на Даяна. — Колко мило от твоя страна да ме поканиш! — И преди Даяна да успее да отговори, Ариел вече се бе запътила към известния млад актьор Кевин Пейдж.

— Ти като че ли ми каза, че щяла да идва с мъжа си — просъска Даяна.

— Очевидно е решила да дойде сама — отвърна Фреди, прекалено ангажиран, за да се занимава с такива дреболии.

— Това праща по дяволите моето подреждане на гостите. — Даяна беше бясна, но не смееше да повиши глас.

— Ще се оправиш някак — в движение ѝ подметна Фреди.

Даяна го стрелна с пълен с омраза поглед, на който той не обърна никакво внимание.

По-късно, вече край масата, всичко потече в обичайното русло. Лусинда Бенет — недостижимата примадона — царствено владееше вниманието на всички присъстващи със сензационни историйки за първите ѝ стъпки в Холивуд и за това как цялото мъжко войнство едва ли не се търкаляло в краката ѝ. Кевин се включи в темата с комични разкази за някакъв продуцент, с когото работил неотдавна и който се явявал за снимки, дрогиран до козирката. Ариел също добави анекдотични случаи от собственото си прохождение в бранша.

Фреди забеляза, че Макс е необичайно мълчалив. Той или мечтаеше за това, което според него се очертаваше като розово бъдеще, или още не бе преглътнал дръзката обида от Инга Круеле, сочната топманекенка, която трябваше да дойде с него на вечерята. Тя не му се обади даже по телефона, за да се извини; чисто и просто не дойде.

Още преди да седнат край масата, Фреди успя да хване Ариел насаме и ѝ каза, че Макс планира да получи нейното място — каза ѝ всичко, което бе научил. Беше искрено шокирана.

— Не мисля, че Били би предприел такава стъпка, без да ми каже — бе първата ѝ реакция, — всичко в студиото върви толкова добре. Направихме два невероятни хита тази година.

— И два провала — припомни ѝ Фреди.

— Хитовете компенсират провалите — отвърна Ариел, но тонът ѝ не бе приятен, както друг път.

— Просто ти казвам каквото знам — продължи Фреди. — Смятам да говоря с Макс тази вечер и искам и ти да си вътре. В края на краищата двамата с теб сме на една страна.

Ариел само кимна, но Фреди знаеше, че е ядосана, както и бе очаквал.

Той обходи с поглед масата. Останалите гости се чувстваха много добре. Бизнесменът милиардер и съпругата му, както и нюйоркският финансист и тукашната му метреса направо се разтапяха от щастие, че са в компанията на такива звезди. Много добре, помисли си Фреди, сега и двамата мъже ще му дължат услуги — точно както той искаше.

Брок Мартин — шефът на една от телевизионните компании — също чудесно се забавляваше. Той явно бе хвърлил око на гаджето на Кевин Пейдж — младата актриса Анджела Мускони, или по-точно на плътните ѝ устни и съблазнителните очи. Анджи беше само на

деветнайсет, но сладният ѝ поглед излъчваше обещания за диви чувствени наслади и Брок реши, че има шанс да се класира.

— Не се занимавам с телевизия — държеше на своето Анджи, докато Брок ѝ предлагаше участие в минисериал, седмичен сериал или — ако така предпочита — даже сериозен многосериен филм.

— И заради мен ли не би го направила? — попита я Брок накрая, озадачен от липсата ѝ на интерес. Той се имаше за голям покорител на женски сърца, тъй като бе започнал кариерата си като актьор преди много години и просто не можеше да разбере защо Анджи не реагира с повече ентузиазъм.

— Виж кво, мой човек — заговори тя и звучният ѝ нюйоркски акцент отекна около масата, — ако изобщо реша някой ден да се захвана с телевизия, ще бъде само за теб. Кво ще кажеш?

Това го успокои и той се ухили доволно — тя го дари със съблазнителна усмивка, докато под масата мъничката ѝ ръка се прокрадваше нагоре по бедрото на Кевин, търсейки ципа на джинсите му — с цел да го смъкне и да види какво би се получило. Анджи много си падаше по опасните приключения.

Кевин я плесна през ръката, на него му бе много интересно да слуша Лусинда Бенет и не искаше да отвличат вниманието му. Фреди го убеди да подпише договора за филм с Лусинда. Той почти се бе отказал, защото се притесняваше, че тя е твърде стара. Сега обаче реши, че в крайна сметка не е толкова зле и е постъпил правилно, като е подписал.

— И така, Макс — на доста висок глас заговори Фреди, — няма ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

Ариел напрегнато изправи гръб на стола. Край масата настъпи тишина.

Макс се стресна. „Какво ли би могло да е?“, попита се той, докато все още се чудеше къде, по дяволите, се е дянала Инга Круеле. Как смее тази шведска кучка да му връзва тенекия!

— Хайде, Макс — рече Фреди, нарочно продължавайки играта на нерви. — Двамата никога не сме имали тайни един от друг.

— Да, Макс — намеси се и Ариел, гласът ѝ звучеше съвсем леко напрегнат. — Носи се един слух.

— Слух ли? — предпазливо изрече Макс. „Тези пък накъде бият сега?“

— Точно така — каза Ариел и го удостои с една от най-очарователните си усмивки. — Разправят, че си искал да ми вземеш работата.

ТРЕТА ГЛАВА

Следователят Чък Тучи вдигна колана на зелените си панталони, които му бяха неудобно широки поради факта, че бе свалил шест килограма за три седмици — благодарение на жена си — Фей, която въпреки бурните протести от негова страна, го беше поставила на строга диета. Той не искаше да отслабва — беше на четиридесет и девет, метър и осемдесет и два висок и с достойнство носеше сто и десетте си кила. Но Фей настояваше, като не спираше да му натяква за сърцето му, за нивото на холестерола и всякакви други зловещи болести. Той изобщо нямаше да ѝ обърне внимание, но когато му каза, че ѝ тежал прекалено в леглото, реши, че най-добре ще е да склони. Оттам и диетата. Оттам и широките панталони. Оттам и лошото му настроение.

Мъртвата блондинка лежеше пред него в растяща локва гъста тъмночервена кръв. Поредният труп. Поредното брутално убийство. Само че този път нещата бяха малко по-различни. Този път жертвата, която лежеше, просната на земята, бе изключително известна.

Следовател Тучи се взря в трупа, който някога е представлявал прекрасна жена — полуголото ѝ тяло изглеждаше крехко и незащитно, дрехите ѝ бяха раздрани на парцали. Някой я беше наръгал смъртоносно с нож, като почти бе отрязал дясната ѝ гърда, зверски бе забил острието поне 17 пъти.

Бялата рокля на убитата висеше на окървавени ивици покрай тялото ѝ. Бельо не се виждаше. Русо окосмяване между краката, обръснато във формата на сърце. Малка татуировка, изобразяваща шарена птица, точно под пъпа, който бе пробит с халка. Модерен металносин лак на пръстите на ръцете и краката. Красавица е била.

Докато оглеждаше всичко това, Тучи изпусна дълбока въздишка. За него това не бе първото убийство, извършено по особено жесток начин — беше двадесет и шестото. За първи път обаче жертвата е известна личност.

На път към луксозно обзаведената всекидневна с невероятни гледки, откриващи се през огромните прозорци, той беше минал край един портрет на жертвата. Млада, руса, хубава — същинска кукла Барби. Портретът на стената изобразяваше голото ѝ младежко тяло.

А сега тя е мъртва, няма я вече, сексапилният ѝ образ завинаги е замръзнал във времето.

Пристигна полицейският фотограф и започна да наглася апарата си и ярките, дразнещи прожектори. Той кимна към следователя Тучи и съвсем скоро се зае със зловещата си задача — да фотографира тялото на жената от всеки възможен ъгъл, — докато из къщата шетаха няколко ченгета, заграждаха и запечатваха различни стаи.

Тучи особено се притесняваше за сигурността извън къщата, защото много добре знаеше, че в момента, в който новината изтече по ефир, вестникари и тв екипи ще връхлетят на секундата, на цели ята — като прегладнели лешояди. Достатъчно трудно беше и когато жертвата не е известна. А този път ще стане истинско цирково зрелище, което може да съперничи на делото О Джей Симпсън.

Сали Т. Търнър. Напомпаната със силикон принцеса на малкия екран. Разкошната блондинка с невероятно тяло и сладка усмивка. Момичето в черния гумен бански.

Мило момиче.

Мъртво момиче.

Той продължи да се взира в безжизненото, обезобразено тяло и пак въздъхна. Някой път му се струваше, че Фей е права — време е да се пенсионира и да напусне този кървав занаят веднъж и завинаги.

Точно в момента подобна мисъл много го блазнеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам! — Едва изговори Медисън, която още не можеше да възприеме шокиращата новина. — Не е възможно. Аз бях с нея само преди няколко часа. Трябва да има някаква грешка.

— Няма грешка — мрачно каза Джими, хубавото му лице се оживи от предчувствието за сензационна история.

— Шефът ни никога не прави такива грешки — съгласи се Натали, също възбудена, защото мразеше насилието и гледаше да не участва в репортажи по случаи, които имат нещо общо с темата. А сега беше много стресната, защото двамата с Джими ги викаха спешно в телевизионната компания, за да работят по събитието.

Медисън тръсна глава, все още неуспяла да приеме ужасяващата вест. Сали Т. Търнър. Цялата изтъкана от живот, толкова мила. Изглеждаше ѝ невъзможно тя да е мъртва, убита брутално.

— Съжалявам — тихо каза Натали. — Знам, че я харесваше.

— Да, така беше — промълви Медисън. — Как точно се е случило?

Джими сви рамене.

— Знаем единствено, че е била смъртоносно намушкана с нож в дома си.

— Тече ли вече по новините?

— Докато идем дотам, сигурно ще тече.

— Как са разбрали вашите хора?

— Нашият шеф на новинарските екипи има човек в полицейския участък. За всичко чуваме преди другите. — Той се обърна към Натали: — Хайде, малката, трябва да потегляме.

Натали неохотно взе чантата си и всички тръгнаха към входното антре.

Бъни се появи от спалнята и застана нацупено, скръстила ръце, като мълчаливо наблюдаваше как всички се готвят да излязат.

— Най-добре да вземеш моята кола — каза Натали на Медисън. — Ако си в състояние да караш. Аз ще ида с Джими и ще се видим по-

късно у дома.

— Не — бързо отвърна Медисън. — Ще дойда с вас. Вероятно съм един от последните хора, които са видели Сали жива, от следствието ще искат да говорят с мен.

— Права е — съгласи се Джими, без да обръща внимание на злъчните погледи на жена си.

— Хей — намеси се Лутер, — ами аз какво мога да направя?

— Можеш да ми се обадиш по-късно — унило каза Натали. — Ще имам нужда от няколко мили думи. Точно в момента съм на нокти от нерви.

— И аз! — избухна Бъни, долната ѝ устна затрепери. — Това тъпо убийство абсолютно провали партито ми.

Медисън и Натали си размениха красноречиви погледи. Джейк тръсна глава. Джими метна бесен поглед на жена си, сграбчи я за лакътя и я повлече обратно към спалнята. Всички чуха ядосаното му ръмжене: „Трябва ли винаги да плямпаш като кварталната луда? Защо поне веднъж не държиш устата си затворена?“.

Неловката тишина в антрето бе нарушена от звънеца.

— Аз ще видя кой е — каза Джейк и със замах отвори входната врата. Там стоеше Кристин Кар с колеблива, малко нервна усмивка, която озаряваше хубавото ѝ лице.

— О-о... здрасти! — каза Джейк, искрено зарадван да види жената, в която определено беше влюбен, макар да бе излизал само веднъж с нея. — Мислех, че няма да успееш.

Кристин погледна зад него към групата в коридора и веднага забеляза две жени — много привлекателна тъмокоса дама и една хубавка негърка, която ѝ се стори позната. „О, боже, помисли си тя и с трудност преглътна, само дано не са ми колежки. Ще умра, ако е така.“ Не би могла да понесе изненадата и неизбежното разочарование на Джейк, защото той и представа нямаше, че тя е изключително преуспяла и много търсена проститутка.

— Явно съм закъсняла — каза Кристин, която се чувстваше неловко да стои на прага.

— Не, ни най-малко — отвърна Джейк, който нарочно не я пускаше в къщата: щеше му се да я изведе оттук, за да може да е изцяло негова. — Всъщност идваш точно навреме — да излезем за по едно питие.

— Но аз си мислех... — започна тя, като се чудеше защо той не я кани вътре.

— Всичко се промени — бързо я прекъсна той. — Ще ти обясня по-късно.

— Добре — отвърна тя, усетила, че е попаднала в много неудобно положение. И то точно сега, след уморителния сеанс с Мистър Х — взискателен клиент, определено с психически отклонения. Тя въздъхна, опитвайки се да изтрие от паметта си спомена как трябваше да се съблече на задната седалка на колата му и да се преструва, че се самозадоволява — каквито бяха инструкциите на шофьора. Разбира се, шофьорът бе Мистър Х — в това нямаше никакво съмнение. Той плащаше луди пари, а тя имаше сестра, за която да се грижи. Как иначе би могла да успее с плащането на огромните сметки от болницата?

— Хайде, давай да тръгваме — каза Джейк.

— Чакай малко, братче — прекъсна го Лутер, пробивайки си път покрай Джейк. — Няма ли да ни запознаеш с тази прекрасна дама?

— Разбира се — веднага каза Джейк, усетил, че няма да се измъкнат толкова лесно.

Джими се появи от спалнята.

— Вдигаме гълъбите — бързо каза той. После също забеляза Кристин и се закова на място. — Здра... вейте! — изрече, превключвайки по средата на думата към очарователния тон, с който бе известен.

Джейк мина между тях двамата, тъй като много добре знаеше какво развратно копеле е Джими.

— Брат ми — каза той. — Джими, запознай се с Кристин.

Кристин отстъпи назад, многото присъстващи я изнервяха.

Джими в момента старателно демонстрираше идеалната си усмивка на говорител.

— Я да видим къде ли е крил брат ми момиче като вас?

Кристин веднага разбра с какъв тип си има работа. Освен това разпозна и самия мъж от телевизионните новини и това я изнерви още повече.

— Ами... сигурно ме е криел от вас — избъбри тя, след което се вкопчи в лакътя на Джейк; много ѝ се искаше двамата да се махнат оттук.

Медисън наблюдаваше цялата сцена. Не беше нужно да си гений, за да забележиш, че Джейк в момента не е свободен. Той явно нямаше очи за никой друг, освен за тази хубава блондинка, облечена в бяло.

— Тръгваме ли или не? — нетърпеливо попита тя Джими. Журналистката в нея изгаряше от любопитство и сега не я интересуваше нищо друго, освен да разбере какво се е случило със Сали. Със сигурност не я интересуваше вече Джейк Сика.

Джими отдели очи от Кристин като излязъл от сън.

— Дадено, Медисън — каза той. — Потегляме.

— Хубаво — отвърна тя. После двете с Натали излязоха.

ПЕТА ГЛАВА

Макс изобщо не беше планирал нещата по този начин. Трябваше да разбере, че боговете са срещу него още след като Инга не се появи. А ето ти я сега и Ариел с широката изкуствена усмивка и едва доловимия южняшки акцент. Поредната кучка. Според него всичките бяха кучки — единствената честна жена, която бе срещал в живота си, беше Кристин — проститутката, с която се виждаше веднъж в месеца. С нея поне знаеше много добре какво може да очаква. Парите предварително на масата и невероятен секс.

Той реши да се прави, че не разбира. Да мълчи като пън, когато Фреди и Ариел го питат. Майната им, не бе длъжен да отговаря никому.

— Какво? — доста грубо попита той, така че и двамата да разберат, че го вбесяват.

— Казах — започна да повтаря Ариел, която не се даваше толкова лесно, — че се носи слух из гилдията как ти си се стягал да заемеш мястото ми.

Мамка му! Някой се е разплямпа, Били Корнелиъс беше обещал пълна секретност, докато не са готови да обявят окончателното решение. Трябва да блъфирам, реши той, няма друг начин да излезе от ситуацията.

— Поласкан съм, задето мислиш, че мога да се справя с твоята работа — спокойно каза той. — Истината обаче е, че едва се справям и със собствената си. — И Макс се засмя самоиронично. Бързо погледна Фреди. Сега топката беше у тях.

Даяна, която изобщо не разбираше какво става, никак не хареса посоката, в която пое разговорът. Усещаше, че се задава неприятна сцена и нямаше намерение да позволи да се провали вечерята ѝ.

— Какви ги приказвате всички вие там? — нетърпеливо попита тя.

Фреди метна поглед към нея. Даяна долови недоволството му и реши да си затваря устата. Фреди не беше от приятните, като се ядоса;

имаше буен нрав и често излизаше от кожата си.

— И аз това се чудя — каза Макс и небрежно сви рамене.

— Знаеш ли какво, Макс? — с леден глас изговори Ариел. — Аз винаги съм знаела, че Фреди е този, който движи IAA. Ти беше просто чиракът, с когото хората си имат работа само когато не могат да се доберат до него. — Тя направи многозначителна пауза. — Каква мъка трябва да е винаги да си на второ място, а?

Гостите край масата се смълчаха. Не се чуваше дори гласът на Лусинда, която предпочете да изслуша драмата на момента, отколкото да продължи да омайва всички с историйки за златните години на Холивуд.

— Начукай си го, Ариел — избухна Макс и съжали за тези думи в момента, в който излязоха от устните му. Хладнокръвието беше всичко за него, а той току-що пропиля шанса си.

— Достатъчно — ядосано се намеси Фреди. — Сега не е нито времето, нито мястото да се захващаме с подобни обсъждания.

— Какви обсъждания? — избухна Макс, почервенял от гняв. — И аз трябва да седя тук и да слушам как Ариел ме обвинява във всякакви гадости и ме обижда? О, не, Фреди, просто няма да мине.

Фреди стана от стола — време беше да сложи Макс на мястото му.

— Ела в библиотеката, Макс — каза той, без да губи невъзмутимото си изражение. — Ще поговорим насаме.

— Аз нямам за какво да говоря — отвърна Макс и се вбеси от плачливите нотки в собствения си глас.

Даяна също се изправи. Фреди е такъв гадняр, помисли си тя. Той беше планирал цялата тази сцена. Нарочно поиска да унижи Макс пред всички, за да накара злите езици в Холивуд още утре да заговорят какъв подлец е Макс Стийл и как Фреди Леон го е хванал по бели гащи на местопрестъплението.

Да, но тя нямаше намерение да седи и да гледа такива неща. Макс не го заслужаваше. Той винаги й е бил добър приятел и въпреки отвратителния му вкус по отношение на жените, с които излиза, тя искрено го харесваше и подозираше, че той също я харесва. Всъщност, ако не бе омъжена, много вероятно бе тя и Макс да се бяха събрали отдавна.

Самата мисъл за това я накара да се изчерви. Тя демонстративно напусна трапезарията и отиде в кухнята, където домашната прислуга, както и служителите на фирмата за кетъринг^[1], се бяха събрали около малък портативен телевизор.

— Тук пък какво става? — попита тя, недоволна, че те са седнали със скръстени ръце, когато имаха толкова неща за вършене.

Рони, барманът, когото винаги канеха — чернокож и много оправен, ветеран от най-първокласните партита в Холивуд, — се изправи на крака.

— Току-що съобщиха, госпожо — развълнувано каза той. — Голямо убийство в Палисейдс.

Даяна се намръщи.

— Изобщо не ме интересува кого са убили — натърти тя. — Ние тук имаме гости за вечеря. Ако обичате, незабавно се върнете към задълженията си. Приемете го като заповед.

[1] Услуга, която включва организирането и провеждането на тържества. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Следователят Тучи прехвърляше случая през главата си, все още край тялото на убитата актриса, когато сержант Анди Фланаган се появи до него. Фланаган беше първият, дошъл на местопрестъплението — извикали го съседи, които се оплакали от кучешки лай и силна музика. При пристигането на Тучи кучетата вече бяха заключени в кухнята, а музиката — намалена. Нищо друго не беше докосвано.

Тучи смяташе, че Анди Фланаган е твърде млад за тази работа, но пък гореше от ентузиазъм и изглежда, си разбираше от занаята.

— Добре ще е да дойдете с мен, господин следовател — измърмори сержант Фланаган, стараяйки се да не гледа към обезобразеното тяло на Сали Т. Търнър.

— Сега пък какво става? — попита следователят Тучи, стомахът му свиреше от глад.

— Още една жертва — с равен глас отвърна сержант Фланаган. — Мъж. Застрелян в лицето. Открих тялото пред малката къща за гости.

— Боже мили! — не се стърпя следователят Тучи, а наум си каза: „Ето ти теб вечеря!“. Двойно убийство винаги значеше двойна работа и двойно по-големи трудности — особено когато двете престъпления са извършени по различен начин намушкване с нож и смърт от огнестрелно оръжие. Просто идеално.

— Съжалявам — избърбори смутено сержант Фланаган, като че ли вината беше негова.

Следователят Тучи пак попристегна колана на панталоните и с голям полицейски прожектор в ръка потегли след младия служител през обяната от ярка светлина морава, заобикаляща лазурносиния басейн. „Сали Т. Търнър трябва доста да е поработила, за да си позволи това приказно местенце“, помисли си той. Покрай пътеката се издигаха огромни палми, тропически храсти в саксии и ухайни прасковени и лимонови дървета. Някои хора наистина знаеха как да

живеят. Жалко само, че е трябвало да умрат тъй преждевременно. Особено пък от такава смърт.

Тази вечер Фей щеше да готви пуешко руло с онзи неин специален сос салца — голяма вкуснотия!

Следователят Тучи забрави за момент диетата и си я представи как вади тавата от фурната, оставя я да поизстине, след което го вика в кухнята за вечеря. И, разбира се, той веднага би изоставил мача на любимия си отбор „Лейкърс“ и би дотърчал при нея. Фей беше добра готвачка и все още много хубава, въпреки четиридесет и двете си години. Освен това беше и много пламенна в леглото. Може би заради кръвта ѝ — беше наполовина латиноамериканка, с гарвановочерна коса и изящно тяло като миниатюрна Венера Милоска. Женени бяха от пет години, първата му съпруга почина от рак. Той много обичаше Фей.

— Изглежда, куршумът е бил един — осмели се да каже сержант Фланаган. — Като че ли убитият се е бил запътил към главното крило на къщата да провери откъде идва шумът.

Следователят Тучи кимна. Новоизлюпените детективи го дразнеха. Случаят беше поверен на него, той щеше да го разреши, нямаше нужда от ничия помощ.

Убитият бе паднал настрани — наполовина върху пътеката, наполовина върху тревата, опасваща къщата за гости. Той нямаше лице — само някаква пихтия от кръв и кости.

Тучи не виждаше за първи път човек, гръмнат в лицето. Гледката никога не му се бе струвала приятна. Стомахът му пак се обърна — този път не от глад — и страшно му се прииска сега да си беше у дома.

Насочвайки внимателно прожектора, той разгледа тялото. Мъж. Нисък и кльошав. Облечен в ярки шорти и горнище на анцуг, разкопчано на гърдите. Халка на пъпа. Лъскава черна коса до раменете. Коса като на азиатец.

Тучи се наведе още по-близо, обхождайки с прожектора безжизненото тяло.

— Няма оръжие — помогна му сержант Фланаган. — Проверих навсякъде.

— Влизахте ли в къщата за гости?

— Вратата беше отворена. Прегледах помещението. Не ми изглежда като проникване с цел грабеж.

Тучи втречено изгледа трупа.

— Този е вътрешен човек — разсъждаваше на глас той. — Извикайте фотографа. И гледайте нищо да не се пипа. Ясно?

— Тъй вярно, господин следовател — отвърна сержант Фланаган, заемайки стойка „мирно“. — Не се безпокойте. Ще се погрижа за всичко.

СЕДМА ГЛАВА

Кристин и Джейк бяха седнали един до друг в отделно сепаре в бара на хотел „Бевърли Уилшир“. Той си беше поръчал бира, тя отпиваше от чаша минерална вода „Евиан“. И двамата бяха явно смутени и подхванаха разговора доста предпазливо.

— Наистина се радвам, че дойде — каза Джейк, мъчейки се да не се прехласва съвсем по нея; Кристин изглеждаше невероятно хубава, свежа и пълна с живот. — Бях почнал да се чудя дали изобщо ще се появиш.

— Ти си мислеше, че няма да дойда ли? — закачливо попита тя, чувстваше се съвсем като нормално момиче на най-нормална среща. И това усещане много ѝ харесваше.

Той сви рамене.

— Не бях сигурен — отвърна честно.

Тя приглади с длани полите на бялата си рокля.

— Мога ли да те попитам нещо? — осмели се накрая, наблюдавайки как очите му весело проблясват, когато се усмихва.

— Можеш да ме питаш всичко, което ти дойде наум.

Кристин се поколеба за момент.

— Ами — започна несигурно, но вече не се притесняваше, защото твърдо бе решила да зададе въпроса — забелязах две хубави жени в коридора. Да не би едната от тях да беше с теб? — „Защо го питам това сега?“, помисли си тя. „Почти не го познавам. И все пак...“

— Как ли не! — засмя се той. — Представи си да те поканя на семейно събиране и да се явя там с друго гадже. — Кафявите му очи мятаха весели искри. — Хайде, Кристин, ти за какъв ме вземаш?

— За добър човек.

Той отпи от бирата.

— Сега ме караш да звуча като някакъв скучен тип.

— Не, не е така.

— Така е, хванах те!

Двамата си размениха широки усмивки. Той много се зарадва, че тя се вълнува дали не е бил с Натали или с Медисън — това значеше, че не ѝ е безразличен.

— Брат ти се появява по телевизията, нали? — попита Кристин и внимателно извади резенчето лимон от чашата си с минерална вода.

— Джими е водещ на новините.

— Познах го.

— Той много ще се зарадва. Самолюбието му е по-голямо от мозъка.

— Вие двамата, да не би да се мразите? — полюбопитства тя.

— Ами, не! Някой път не мога да го понасям, но все пак си ми е брат.

— Значи с него ще ходите на сватбата на баща ви?

— Събитието не е за изпускане. Баща ми е невероятен образ. — Той млъкна за секунда, после каза: — Хей, ти защо не дойдеш?

Тя тръсна глава, естествено русата ѝ коса се завъртя покрай хубавото лице.

— Не мисля, че е удобно.

— Защо не? — Той още таеше надежда, че ще успее да я склони.

— Ще си прекараме весело.

— Не съм свикнала да си прекарвам весело.

Той я погледна озадачено:

— Какво значи това?

— През цялото време работя — отвърна му, почуквайки по масата с лакираните си с безцветен лак нокти. — Сестра ми преживя тежка автомобилна катастрофа и... аз се грижа за нея — плащам сметките. В кома е вече от две години.

Той импулсивно посегна и хвана дланта ѝ.

— Бедничката ми!

— Не — яростно отвърна Кристин. — Тя е „бедничката“. Аз все още мога да ходя, а тя не може.

— Това значи ли, че си длъжна да я издържаш?

— Нищо не съм длъжна да правя — отвърна, като овладя гласа си и дръпна ръката си от неговата.

— Ами съпругът ти? Той не помага ли?

Последва кратко мълчание.

— Аз... а-а... не ти казах цялата истина, Джейк — излъга тя и си припомни измислиците за въображаем богат съпруг, които му бе наприказвала. — Напуснах съпруга си преди шест месеца. Той не ми плаща нито петак издръжка.

— Значи не си омъжена?

— В развод съм.

Проницателните му очи останаха вперени задълго в нея, преди да каже:

— Радвам се да го чуя.

— Защо?

— И това ако не е глупав въпрос! — подкачи я той.

Тя сведе очи, почувства се неудобно от изгарящия му поглед.

— Ами тогава... кажи ми, Кристин — продължи той, — в момента имаш ли сериозна връзка с някого?

Тя пак замълча. Дали това, че спи с най-различни мъже, които са достатъчно богати, за да платят за изключителните ѝ услуги, може да се нарече „сериозна връзка“?

Не. Онова е бизнес.

А работата и удоволствието не трябва да се смесват.

Това обаче ѝ припомни, че не е редно да седи тук с един мъж, който безспорно я привлича.

— Хей — нежно, но настоятелно попита Джейк, — ще получа ли отговор?

— Аз... аз нямам време за сериозна връзка — каза тя. — Трябва да работя, за да плащам сметките.

— Това не е полезно за здравето.

Тя сви рамене, загледана в устните му, мислейки си какво ли ще е усещането, ако ги целуне.

— Знам — отвърна, — но какво мога да направя?

— Като начало би могла да излизаш с мен например — игриво предложи Джейк. — Не познавам града. Трябва ми придружител, някой, който да ми покаже какво не бива да правя.

— Но аз вече излизам с теб.

Той пак хвана ръката ѝ и тя усети отдавна забравените тръпки на сексуалното желание.

— Никога не съм срещал момиче като теб, Кристин — рече Джейк, кафявите му очи я гледаха едновременно искрено и

изпитателно. — Ти чувстваш ли същото?

Тя кимна — не можа да се сдържи, макар да знаеше, че навлиза в опасна територия.

— Тогава защо не направим нещо по този въпрос? — предложи той.

— Какво например? — промълви тя, макар много добре да знаеше какво има предвид.

— Моята стая в хотела или твоя апартамент? — Реши да действа съвсем директно.

Домът беше нейното убежище, тя никога не водеше клиентите си там.

Само че Джейк не беше клиент. Беше мъж, когото тя желаше с цялото си същество — и може би ако спи с него, ще преодолее това изпепеляващо, страстно желание и ще може да се върне към нормалния живот.

— Моят апартамент — прошепна Кристин, все още изчервена от вълнение.

Джейк нежно стисна дланта ѝ:

— Ще поискам сметката.

ОСМА ГЛАВА

Докато Джими и Натали стигнат до телевизионното студио, новината за убийството на Сали Т. Търнър вече се бе разпространила из цял Ел Ей като бушуващ горски пожар — което много вбеси Джими, тъй като той очакваше пръв да съобщи за смъртта ѝ в ефир.

Медисън влезе заедно с тях в редакцията, все още замаяна от шокиращата вест. Мисълта за Сали не излизаше от главата ѝ — колко жива и пълна с енергия бе изглеждала тя, когато двете обядваха заедно по-рано същия ден. А сега Сали е мъртва — това ѝ се струваше съвсем невероятно.

Гарт, режисьорът на новинарския блок — висок мъж с ъгловата физиономия и рядка жълтеникава коса, която стоеше като залепена за черепа му, — също не изглеждаше особено доволен.

— Какво, по дяволите, ви забави толкова? — изкрещя той на Джими, без изобщо да обърне внимание на Медисън и Натали.

— Живея чак в проклетия квартал „Вели“, за бога! — тросна му се Джими. — Увеличи заплатата ми и ще живея по-наблизо.

— Както и да е — изръмжа Гарт. — Излизате за извънредна емисия. Хайде, живо!

— Благодаря — саркастично му отвърна Джими и се отправи към гримьорната.

— А ти, сладурче — обърна се Гарт към Натали, — ще приготвиш похвалното слово за новините в единайсет. Нещо, което да разреве зрителите и да ги задържи пред екрана. — Облиза тънките си устни. — Ще използваме всичките записи със Сали как скача покрай брега с черния си гумен бански. Няма нищо по-хубаво от комбинацията цици и готин задник плюс едно страхотно убийство, за да си осигурим супер рейтинг.

— Ами аз си мислех — изведнъж каза Натали, — може би Медисън би трябвало да го направи, тя е била със Сали днес.

Медисън изгледа приятелката си смаяно.

— Нямам намерение да излизам по телевизията — възпротиви се тя. — Какво ти става пък на теб?

Гарт за първи път забеляза Медисън.

— Ти коя си? — грубо я попита той.

— Която и да съм, имам по-добри маниери от твоите — не му остана дължна тя, без никак да се смути от просташкия тон.

— Медисън е моя приятелка от Ню Йорк, журналистка — бързо обясни Натали. — Пътували в един самолет със Сали. А днес бе поканена на обед в дома на самата Сали.

Дългият тънък нос на Гарт веднага надуши великолепна находка.

— Сериозно? — попита той и лигите му потекоха.

— Точно така — троснато отвърна Медисън. — Но мога да ви уверя, че нямам абсолютно никакво намерение да говоря за това по телевизията.

— Защо не? — попита Гарт.

Медисън се намръщи. Какво ѝ стана на Натали, та я насади на пачи яйца? И кой е този абсолютен идиот?

— На вас тук не ви ли пука, че една красива млада жена току-що е била жестоко убита? — яростно извика тя. — Какво значи това за вас? Нищо повече от борба за по-висок рейтинг?

— Хайде, хайде — с по-мек тон заговори Гарт, който вече бе усетил, че тя може да се окаже полезна. — Съвсем разбираемо е да си притеснена. Но хората имат право да бъдат информирани. Като журналистка би трябвало това да ти е ясно.

— Съжалявам — кратко отвърна Медисън, — но не смятам, че хората имат право на всичко.

Гарт се почеса по главата — няма нищо по-лошо от женския инат, особено пък от ината на журналистка.

— Колко? — уморено попита той, като че ли парите можеха да разрешат всякакви проблеми.

— Колко какво? — попита тя, все така намръщена.

— Мангизи. За да излезеш в ефир.

Тя го удостои с вледеняващ поглед:

— Ти май наистина нищо не разбираш, а?

— Не, сладур — наставнически отвърна той. — Ти си тази, която не разбира. Новините са си новини и ако наистина си била с нея днес,

значи държим в ръцете си страхотна история. Така че ми кажи какво искаш, за да те накарам да застанеш пред камерата?

Медисън не можеше да повярва, че този е чак такъв пълен тъпанар.

— Не искам нищо, което ти си в състояние да ми предложиш. — И го изгледа презрително.

— Зарежи, Гарт — намеси се Натали, усещайки, че Медисън всеки момент може да избухне. — Идеята беше тъпа. Съжалявам, Мади.

— Не, сладурче — криво се ухили Гарт. — Този път по изключение си схванала всичко много добре.

— Виж — започна Медисън, обръщайки се към Натали, — аз изчезвам оттук. Ти работиш при този простак, не аз.

— Кого си позволяваш да наричаш така? — нахвърли се върху нея Гарт, морава червенина пълзеше вече от шията към лицето му.

— Извинявай — каза Медисън. — Нека просто да речем, че за мен не беше удоволствие да се запознаем.

— Мади... — започна Натали. Но вече беше твърде късно — Медисън бе тръгнала да излиза.

Тя ядосано се спря пред рецепцията долу и помоли младежа там да ѝ поръча такси. После се обади по мобифона на шефа си — Виктор Саймънс, в Ню Йорк, където сега бе един и половина след полунощ.

— Слушай ме внимателно, Виктор — каза тя, думите ѝ неясно се сливаха, защото бе прекалено развълнувана и ядосана.

— Какво? — изломоти Виктор, все още полузаспал и съвсем неориентиран. — Дано да е нещо важно, мисли му!

— Важно е — отвърна Медисън, която едва сега осъзна, че всъщност е попаднала на сензационна история и няма да е зле да я развие докрай. — Сали Т. Търнър е била убита тази вечер. С нож.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна.

— Ти нямаше ли да обядваш днес с нея? — попита Виктор, събуден изведнъж.

— Да. Бях в дома ѝ по-рано през деня.

— Тогава трябва да е...

— ... станало, след като съм си тръгнала — довърши Медисън изречението.

— Значи ще се наложи...

— Не се притеснявай, Виктор, всичко е под контрол. Всъщност в момента потеглям към местопрестъплението. Очаквай да ти се обадя съвсем скоро.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Макс Стийл нямаше намерение да слуша конско точно от Фреди Леон — или Змията, както всички го наричаха зад гърба му. Майната му на Фреди! Майната им на всички! В момента на Макс целият свят му беше крив.

Простата истина беше, че Ариел е права — хората винаги смятаха Фреди за по-важния съдружник в IAA; Макс Стийл по правило свиреше втора цигулка. О, той много добре знаеше какво говорят помежду си: „Ако не можеш да се добереш до Фреди, ще трябва да се задоволиш с добричкия стар Макс“.

Да вървят по дяволите! Писнало му беше; даже се радваше, че напуска. Като го назначат за шеф на филмово студио, вече ще е човек, с когото се съобразяват, не някакъв си незначителен импресарио. И всички ще се ваят в краката му — ще пълзят, и още как.

Преди Макс да си тръгне, Фреди се беше опитал да го вкара в библиотеката. Вместо да се подчини обаче, той изфуча като фурия навън — не искаше да говори нищо, докато не е обмислил как точно ще го формулира.

Сега беше в червеното си „Мазерати“ и бясно се носеше по булевард „Сънсет“, надул беше „Ол Сейнтс“ на седи плейъра в колата и се чудеше какво, по дяволите, да направи, за да се поуспокои малко.

Не трябваше така да вбесява Ариел — в това бе сигурен. Тя е тъпа кучка — обаче тъпа кучка с важни връзки в бранша.

„Лош късмет не съществува.“ Отсега нататък това ще му е девизът.

„Имам нужда от едно смръкване, мислеше си той, съвсем мъничко от магичния бял пращец, за да ме успокои и да ме накара да се почувствам доволен.“

Хауи сигурно има това, което му трябва. Но Хауи не бе ли споменал, че ще ходи във Вегас със своя старец?

Да бе. Може и да е отишъл. С Хауи нищо не беше сигурно — той беше номер едно сред дегенериралите неврастеници, типично

богаташко синче. Парите не бяха проблем за него — там, откъдето ги вземаше, имаше още много и много пачки в зелено. Никога не бе работил на едно място повече от две седмици. Никога не бе срещал хубава жена, която да не поиска да вкара в леглото си. Никога не бе срещал наркотик, от който да не му се ще да опита. Макс си мислеше, че мозъкът на Хауи сигурно се е повредил от толкова разгулен живот.

И въпреки това... човек може да се отпусне с такъв като Хауи, да се посмее малко. А понякога на Макс много му трябваше точно ей такава веселба, когато го притиснеше мелачката в бизнеса.

Паркира мазератито пред „Риптайд“ на булевард „Сънсет“ и го остави на един ухилен служител. Макс беше известен из целия град със здравите бакшиши, които хвърляше наляво и надясно.

„Риптайд“ беше най-нашумялото заведение в града — клуб-ресторант с добра кухня, претъпкан бар и много на брой все хубави и свободни мадами. Не че хубавите и свободни мадами по принцип трудно се намираха в Холивуд. Истината е, че от тях бърка навсякъде — мераклийки да станат манекенки и актриси, които на ята пристигаха в града с надеждата да блеснат като нова Памела Андерсън или Клаудия Шифър, а всъщност успяваха да се класират единствено за снимки в „Плейбой“ и масовки във филма на някой развратен продуцент, през чието легло са минали. В следващата каста бяха успешите — телевизионни звезди, които правят свои собствени сериали, и топманекенки с привлекателни договори от козметични фирми. А над всички царуваха мегазвездите, като Шарън Стоун, Мишел Пфайфър и Джулия Робъртс — талантили жени, които бяха успели да стигнат до върха въпреки всички трудности.

Макс обичаше да сваля представителки и на трите прослойки. Хауи обикновено се задоволяваше с новопристигналите сладурани, тъй като твърдеше, че те били по-благодарни.

Бианка — кръшната управителка на „Риптайд“, от бразилски произход — го поздрави много сърдечно, което си беше и редно — той ѝ бе уредил тази работа след една нетрадиционна сексуална нощ на яхтата на някакъв приятел. Специалитетът на Макс бе да се отплаща за всички услуги.

— Здравсти, Макс. На масата на Хауи ли отиваш? — попита Бианка и златните халки на мъничките ѝ уши предизвикателно се заклатиха.

— Мислех, че е във Вегас — отвърна Макс и приятелски я потупа по стегнатото в черен сатен дупе.

— Тук е — информира го Бианка и го поведе през претъпкания ресторант. — Да ти кажа — заговори му тя през рамо, — още не мога да повярвам на новината за Сали Т. Търнър. Тя постоянно висеше тук с онзи ненормалник — мъжа ѝ. Не бих се учудила, ако точно той го е направил.

— Какво да е направил? — разсеяно попита Макс, докато махаше на разни приятели и познати и се промъкваше след Бианка през залата.

Тя се закова на място:

— Ти не си ли чул?

— Какво?

— Сали е убита, наръгана с нож — каза му Бианка, снижавайки глас до ужасен шепот. — Разправят, че този, който го е направил, отрязал едната ѝ гърда.

Макс потръпна.

Божичко!

— Такава трагедия! Ти познаваше ли я?

Макс кимна и си припомни онзи случай, когато Сали Т. бе дошла в офиса с намерението да се срещне с Фреди. Естествено Фреди изобщо не ѝ обърна внимание и накрая на Макс му стана мъчно за нея и я заведе за по едно питие в бара на хотел „Пенинсюла“. Даде ѝ някое и друго напътствие как да пробие. От благодарност тя му предложи френска любов. Той отказа. Не беше негов тип. Много се набиваше в очи с тези фалшиви цици и буйните платинени къдри. Но пък му го предложи по много мил начин, почти наивен в известен смисъл.

— Кога е станало? — попита той.

— По-рано тази вечер — отвърна Бианка. — Аз реших да си купя пистолет. Ако може да се случи с нея, значи с всеки друг също може.

— Хайде сега, недей психясва дотолкова — успокой я Макс, без да спомене, че е поръчал да му направят скрита жабка в мазератито, където лежеше един зареден „Глок“.

— Защо? — попита го Бианка и тъмните ѝ бразилски очи блеснаха развълнувано. — Това е самата истина.

— Въръжен грабеж ли е било?

— Май никой още не знае. Само за това говорят по телевизията.

Двамата стигнаха до сепарето. А там се бе разположил Хауи, натъкмен с костюм на Бриони за три хиляди долара, риза на Лоренцини за четиристотин кинта и вратовръзка на Армани за сто и петдесет. Нищо евтино не можеше да забележи човек по него — особено като се има предвид, че харчеше само от парите на татенцето си.

На масата пред него имаше полуизпита бутилка шампанско „Кристал“ в сребърна кофичка за лед, с две чаши и голям стъклен съд, пълен догоре с най-добрия хайвер от белуга.

До Хауи, удобно облегната на тапицираното с естествена кожа канапе, се бе отпуснала Инга Круеле — с която се предполагаше, че Макс има среща тази вечер — с най-безизразна физиономия на идеално оформеното си кукленско лице.

— О, господи! — не се сдържа Макс.

Днешният ден явно не се очертаваше като най-прекрасния в живота му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Анджела Мускони скучаеше ужасно. Вече ѝ беше писнало да седи на масата на възрастните. Та аз съм само на деветнайсет години, по дяволите, мислеше си тя, твърде съм млада, за да вися тук и да слушам глупостите на неколцина досадни дърти фукльовци.

Кевин Пейдж я беше придумал да дойде.

— Хайде, бейби — навиваше я той, все още много впечатлен от собствената си внезапна слава. — Там ще са най-големите клечки, трябва да идем.

— Какво ми дреме? — беше отвърнала тя и небрежно бе свила рамене. Достатъчно от тъй наречените „важни клечки“ беше срещнала, докато се издигаше в актьорската кариера. Не бяха бог знае каква изненада — целта на всичките бе да свалят колкото се може повече млади актриси.

Когато за първи път дойде в Холивуд, никой не искаше и да знае за нея. Е, да, известни продуценти смятаха за съвсем приемливо тя да им прави френска любов, те да ѝ обещават какво ли не, а после да забравят името ѝ. Ако не се счита това обаче, всички се отнасяха с нея като с пълно нищожество — някакво си тъпо хлапе от крайните квартали.

А сега всички се препъваха да се доберат до нея, включително и Брок Мартин, който май наистина се смяташе за тежкар от най-висша категория. Разбира се, Брок не си спомняше случая отпреди две години, когато се бе опитал да я качи в колата си на Фармърс Маркет една съботна сутрин и ѝ предложи пари, за да го задоволи с ръка. Перверзник! Тръгнал да гони малки момиченца, след като има жена и две деца у дома.

По онова време тя беше здравата загазила с парите и доста се изкуши дали да не приеме, но сега можеше да го отхвърли и да се наслаждава на унижението му, докато той, едва ли не влачейки се по корем, я моли да се съгласи за участие. Но и това ѝ беше интересно за не повече от пет минути, после се превърна в голяма досада.

Едно не ѝ беше много ясно. Къде е смисълът да седят край тази изискана трапеза и сервитьори да им поднасят всякакви кулинарни боклуци, когато двамата с Кевин сега можеха да се натискат някъде, да ядат пица или да обикалят нощните клубове?

И какво му става на Кев, та така яко се подмазва на дъртата Лусинда Бенет? Тя би могла спокойно да му е баба, дяволите да го вземат.

Анджи въздъхна — някой път Кев изобщо не беше в час. Макар че бе пет години по-голям от нея, не беше видял толкова много от живота. Ако двамата ще останат заедно, ще трябва да го научи какви са правилата на играта.

Накрая ѝ писна и тя стана от масата.

— Отивам в кенефа — измърмори. Като че ли на някого му пукаше. Кев със сигурност в момента и пет пари не даваше.

Тя се поразходи през богато обзаведената всекидневна, оглеждайки сребърните рамки със саморъчно подписани снимки на президенти и кинозвезди. После метна по едно око и на скъпите, осветени с вкус картини, окачени по стените. Тук платно на Пикасо, там — на Моне. Ску-у-ука!

Единственото място, откъдето се чуваше някакъв звук, беше кухнята, затова тя потегли натам. Като надникна през вратата, остана поразена от размерите на стаята — приличаше почти на производствен цех. Леле-мале! Шибаната кухня беше по-голяма от целия ѝ апартамент в Ню Йорк!

Някакви хора вътре бачкаха, та пушек се вдигаше. Явно прислугата — значи от нейната черга. Беше израсла в Ню Йорк, където майка ѝ работеше като камериерка, а баща ѝ караше голям камион. Те съвсем неотдавна се преместиха от Бруклин в къщичката, която тя им купи в „Парамъс“. Новият квартал хич не им хареса. Кофти.

— Здравсти, народе! — поздрави ги тя на влизане в огромното помещение, пълно с професионални фурни, няколко съдомиялни машини, дебели дървени дъски за рязане и две огромни работни маси по средата. — Може ли да си измуфтя една цигара?

Рони, барманът, който се бе инсталирал пред телевизора, се дръпна оттам.

— Разбира се, мис Мускони — отвърна той, търсейки в джоба на панталона си пакета „Кемъл“. — Само недейте да пушите близо до

госпожа Леон, тя не дава да се дими в къщата.

— Сериозно? — попита Анджи, палаво ухилена, и си извади цигара от смачкания пакет. — Ще ми се да я видя как ще ме спре! — На нея много ѝ харесваше властта, която идва с филмовата слава — действаше ѝ направо като наркотик. — Хей, какво става? — попита тя и се приближи до телевизора.

— Голямо убийство в Пасифик Палисейдс — съобщи Рони. — На две-три къщи от тази на Стивън Спилбърг. Гледаме репортаж на живо от самото място.

— Сериозно? — рече Анджи и се доближи още повече до малкия екран. — Кого са пречукали този път?

— Сали Т. Търнър — отговори Рони, извивайки врат да провери дали Даяна Леон не го дебне отзад. Госпожа Леон беше от най-взискателните холивудски матрони и имаше неприятния навик да се появява изневиделица.

Анджи сложи ръка пред устата си.

— Божичко, не! — изговори тя. — Не и Сали!

— Познавахте ли я?

— Да — прошепна Анджи, лицето ѝ бе станало пепеляво от притеснение.

— Много лошо — каза Рони.

— Кой... го е... направил?

— Не знаят, мис Мускони.

— Но аз знам — яростно изрече Анджи. — Той постоянно заплашваше, че ще я убие и сега копелето му наистина го е направило!

— Кой? — попита Рони, надявайки се да се докопа до някоя пикантна сензация, която да продаде на таблоидите.

Обаче Анджи вече бе тръгнала обратно към трапезарията.

Даяна хвърли бесен поглед към Анджела. Не стига, че Фреди се опита да провали вечерята ѝ, като се изпокара с Макс, ами сега тази тъй наречена актриса влетя в стаята и обяви на всеослушание за убийството.

Даяна знаеше какво точно ще стане в следващия момент: всички само ще си мечтаят вече да са се добрали до вкъщи и да са се

настанили пред телевизора. По дяволите! Тази Сали Т. Търнър — не можеше ли да я убият някоя друга вечер!

Анджи съобщи новината, после веднага завлече Кевин нанякъде, почти без да се сбогува.

„Добре че се отървахме от теб поне“, кисело си помисли Даяна.

След малко всички останали гости вече говореха само за случая с О Джей Симпсън — може би най-прочутия криминален процес на века. Всеки жител на Ел Ей си имаше собствено мнение по въпроса. Но разговорът за това не продължи дълго, защото след внезапното тръгване на Анджи и Кевин — точно както и очакваше Даяна, — изведнъж всички поискаха да се прибират. Брок Мартин пръв се изправи, нетърпелив да изтича до студиото на своята телевизорна компания. Следващата бе Лусинда — тя по принцип беше страстен телевизионен зрител. Ариел също гореше от нетърпение да си тръгне.

Фреди изобщо не се трогна от такова внезапно заминаване на гостите, но Даяна побесня, макар че успя да направи добро театро, сбогувайки се много учтиво с всички.

В момента, в който си тръгна и последният човек, тя се нахвърли върху Фреди.

— Не искам от теб много неща — през стиснати устни изговори тя, — но има едно нещо, за което настоявам: когато имаме гости, да се държиш като джентълмен. Вечерите, които организирам, са важни за мен, а ти провали днешната.

— Какви изобщо ми ги говориш? — сопна ѝ се Фреди, тъй като не бе в настроение да се съобразява с нервните изблици на Даяна.

— Как смееш да огласяваш проблемите си с Макс пред гостите ми? — попита Даяна, повишавайки глас.

Той вдигна вежди.

— *Твоите* гости, Даяна?

Тя отстъпи.

— Нашите гости — смотоледи.

— Надявам се, не се опитваш да ми казваш как да въртя бизнеса си — с мрачна физиономия се обърна към нея Фреди.

— Не... но Макс е твой съдружник, твой приятел...

— Глупости — отрязва я Фреди. — Аз го издигнах от калта — и никой не бива да забравя това. Той си мисли, че е достатъчно способен

да върти филмово студио. Ха! Всеки малоумник би могъл да се справи със студиото по-добре от него.

— Утре ще се появи в светската хроника — кършеше пръсти Даяна. — Не създава много добро впечатление за теб.

— Даяна — студено каза Фреди, — стой далеч от работата ми.

— Добре тогава — отвърна тя, обърна му гръб и бързо се заизкачва по стълбите. Чудеше се дали прислугата е чула кавгата им. Господи боже! Само това им трябваше. Барманът Рони да търчи из Бел Еър и Бевърли Хилс и да разправя наляво и надясно, че семейство Леон са се изпокарали жестоко. Фреди бе не по-малко известен от кинозвездите. Господин Великият импресарио. Господин Власт. Беше толкова прочут, колкото и Майк Овиц едно време, преди скандала с Дисни.

Като се качи горе, Даяна седна пред тоалетката в спалнята си, чудейки се какво ли прави Макс в момента. Тя разбираше защо той иска да напусне агенцията — защото Фреди винаги го държеше на заден план, нещо като придворен шут. Под екстравагантната и нахакана външност на Макс се криеше един любвеобилен, чувствителен мъж. И тя възнамеряваше един хубав ден сама да разбере колко любвеобилен и чувствителен е той в действителност.

Говорителят на интеркома избръмча.

— Излизам с колата — прозвуча студеният, равнодушен тон на Фреди. — Не ме чакай да се прибера.

„Изобщо не се притеснявай“, помисли си Даяна. „Имам по-интересни неща, с които да запълня времето си.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк последва Кристин в нейния апартамент, огледа се и тихо подсвирна.

— Хубаво гнезденце — отбеляза той, възхитен от скъпата наредба.

— Ами... благодаря — нервно отвърна тя. Той беше прав, нейният апартамент действително бе хубав. Така и трябваше; доста пари беше похарчила, за да плати на специалист по вътрешен дизайн, и резултатът бе успокояващ, точно каквото търсеше тя. Смяташе апартамента си за свещено убежище, единственото място, където може да остане сама. А сега води Джейк — на практика непознат човек — в собствената си крепост.

„Аз да не съм се побъркала?“, помисли си тя. „Защо го правя?“

„Защото го харесваш...“

„Не, не го харесвам. Просто съм самотна. Имам нужда да ме прегърне мъж, който не ми плаща за това. Престъпление ли е?“

„Да, защото сама си търсиш да те наранят.“

— Искаш ли нещо за пийване? — попита тя, все още притеснена като малко момиченце.

— Бих обърнал една бира. — Той се засмя. — Басирам се, че точно такава нещо нямаш!

— Е, не е любимото ми питие, но мога да ти предложа водка или вино.

— Ти да не си падаш по твърдото?

— Никога не пия сама.

— Значи си добро момиче — подкачи я Джейк.

— Сега пък ме изкара много скучна — контрира тя.

— Ами, точно това не искам — рече той, доближи се до нея отзад и лекичко обгърна с ръце кръста ѝ.

Тя се извърна в прегръдката му и отвори уста да каже нещо, но той я спря с целувка и устните му се оказаха точно толкова приятни, колкото си бе мислила.

Целувката продължи няколко минути, които на Кристин се сториха като забавен кадър от филм. Не можеше да си спомни от колко време не беше се целувала, защото платеният секс обикновено не включваше подобен род интимности. Усещането беше главозамайващо — и в същото време изпълнено със скрита опасност.

Най-накрая успя да намери сили да го отблъсне.

— Имам нужда от едно питие — прошепна тя.

— И аз — съгласи се той. — И двамата сме нервни.

— Ти си нервен, така ли, Джейк? — изненада се Кристин. — От какво?

— Ти ме правиш нервен. Всъщност — добави с тъжна усмивка, — накара ме да се чувствам напрегнат още първия път, когато те забелязах в магазина.

— Така ли?

— Определено. Искам да кажа, разхождам се аз там, гледам си работата, търся си вратовръзка. И те гледам: седнала до бара и се чудиш как да ми завъртиш главата.

— Не, не е така — възпротиви се тя. — Ако ми позволиш да ти припомня, ти ме заговори, не аз!

— Не. Ти дойде и седна до мен.

— Лъжец, лъжец! — развика се тя, влязла в шеговития му тон. — Аз вече си бях там — ти седна до мен.

— Така ли?

— Точно така.

— Значи трябва да съм по-умен, отколкото се мислех.

Тя тихо се засмя.

— Толкова си романтичен!

— Мъжът ти беше ли романтичен?

— Моля те, не говори за него — рече тя и бързо отиде до бюфета, в който държеше чаши, червено и бяло вино и бутилка водка. Не че някога ѝ идваха гости — подредбата беше просто хрумване на декоратора.

Джейк пак се промъкна зад нея.

— Нека аз да съм барманът — каза и взе бутилката водка от ръцете ѝ.

— Щом настояваш — с леко разтреперан глас отвърна тя.

Той сипа и на двамата по едно стабилно питие.

— Къде е ледът?

— В кухнята.

Тя го проследи с поглед как минава през стаята. Приятно бе да го наблюдава човек — висок и строен, с широка крачка, която ѝ се стори невероятно сексапилна. После чу звъна на кубчетата лед. Върна се и ѝ подаде чашата.

— Добре, слушай сега — започна Джейк. — Вдигам тост.

— За какво?

— За теб... защото си хубава... и външно, и в душата си.

„О, не, Джейк, не говори такива неща. Истината е, че съм грозна и не искам никога да го разбереш.“

— Знам, че нещата се развиват много бързо — продължи той. — Но чувствам, че трябва да ти го кажа.

— Какво да ми кажеш? — със затаен дъх попита тя.

Помълча няколко секунди, а после:

— Сега ще прозвучи пак като заучена фраза, но всъщност е самата истина. Аз... а-а... като че ли никога преди не съм се чувствал така.

„О, боже! Моля те, не се увличай, Джейк. Приеми нещата такива, каквито са — една любовна нощ, това е. Една дълга, спокойна, безплатна любовна нощ.“

— А ти? — настоятелно попита той, без да отделя очи от нея.

Кристин спря, преструвайки се, че не разбира въпроса.

— Какво аз?

— Боже мили! — смаяно възкликна той. — Аз тук ти се обяснявам в какви ли не искрени чувства, а ти така ме отблъскваш! Какво има, Крис?

Никой не я наричаше „Крис“, но ѝ прозвуча мило, като сладък детски спомен. Нервно потръпна.

— Аз всъщност... не знам — едва промълви тя. — Нещо...

— Да... нещо — съгласи се той. В следващия миг вече я целуваше, притискайки я напористо към себе си, устните му я търсеха — настойчиво, опияняващо.

Някакво кълбо от напрежение се отпусна в нея. Прекалено хубаво беше чувството, за да го пропусне. Една нощ. Не заслужаваше ли тя една-едничка щастлива нощ?

Ръцете на Джейк се плъзнаха от раменете към гърдите ѝ, докосвайки зърната през рехавите гънки на бялата ѝ рокля; тя смаяно пое дъх. Толкова дълго бе симулирала сексуална възбуда, че когато наистина я изпита, почти се изненада. Цялото ѝ тяло потръпна в радостно очакване; сякаш никога преди не бяха докосвали гърдите ѝ.

Той бавно започна да сваля презрамките на роклята от раменете ѝ. Тя се облегна назад, за да му помогне.

Джейк освободи гърдите ѝ от леката материя и се наведе да ги целуне, прокарвайки език около зърната толкова възбуждащо, че тя почти загуби разсъдък от вълнение. От устните ѝ се откъсна силна въздишка, не искаше той никога да спре.

— Толкова... си... красива — изговори тихо, езикът му още беше върху гърдата ѝ. — Толкова... невероятно... хубава.

„Аз съм професионалистка, Джейк. Трябва да се поддържам в добра форма.“

— Благодаря ти — прошепна тя, като в същия миг се чудеше дали ще е прекалено дръзко, ако посегне към колана и смъкне джинсите му.

— Не съм бил с жена повече от година — призна той. — Сексът не ме интересува, ако не е свързан с чувства.

Тези думи значеха за нея едно: трябва да спреш на момента!

— Ами... разбирам те напълно — успя само да изрече Кристин.

— Казвам ти, за да знаеш, че можеш да ми имаш доверие.

Да му има доверие? Какво иска да каже? И в този момент се сети — той ѝ дава да разбере, че не е болен от СПИН или някаква друга заразна болест.

О, боже, и сега чака и тя да му разкаже за сексуалните си връзки.

„Ами виж, Джейк, нещата стоят така. Аз съм проститутка. Но може изобщо да не се притесняваш, защото ако ме докосват, винаги настоявам да използват презерватив. Освен това ходя на преглед при гинеколога си два пъти месечно. А и... ох, по дяволите, защо изобщо се заблуждавам? Тази глупава играчка с влюбването доникъде няма да стигне.“

И въпреки това...

— Не съм спала с никого, откакто се разделих със съпруга си — със стегнато гърло проговори тя.

— Щом е така — каза той, явно доволен от чутото, — на нас двамата с теб ни предстои незабравима нощ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Медисън бе помолила шофьора на таксито да я откара до една денонощно работеща агенция за коли под наем и сега седеше зад волана на зелен „Форд Галакси“, на път към къщата на Сали в Пасифик Палисейдс. Стига толкова е разчитала на други хора, за да се придвижва из този град.

Сали не излизаше от ума ѝ и тя усилено се мъчеше да възстанови и най-дребните подробности от обеди им заедно. Припомни си какво впечатление ѝ направи, когато влезе за първи път в луксозното имение — как изобщо не ѝ приличаха на Ню Йорк тези стаи с високи тавани и с изглед към буйни градини и огромен плувен басейн. Грееше слънце, а някъде на заден план звучеше хубава музика. Беше радиото, защото много често се чуваше гласът на водещия, който обявяваше поредните три песни, които е избрал. Спомни си кучетата — джафкащи мъничета, които не спираха да търчат из цялата къща.

— Те са моите бебчета — беше казала Сали и ги бе гушнала и двете в обятията си. А после ѝ бе споделила, че не може да има деца — заради някакъв аборт, който направила едва петнайсетгодишна. — Бях бедна като църковна мишка — с тъжна усмивка обясни тя. — И сигурно съм попаднала на градския касапин.

— Това само на мен ли го казваш или мога да го използвам? — попита я тогава Медисън, реши да играе с открити карти, защото не искаше да злоупотребява с почти наивната честност на Сали.

— Не напиши го — нека поне веднъж излезе истината — смело бе отвърнала Сали. — Писна ми вече от всичките тези лъжи! — След това тя наистина започна да говори.

Като добра журналистка Медисън си водеше мислено записки. Сали разказваше, разказваше — макар че диктофонът ѝ записваше всичко, защото адвокатите не биха позволили на списанието да отпечата интервю, без да има касета, която да доказва автентичността му.

Седнала до басейна, докато си похапваше моркови (постоянно спазваше някаква диета), Сали започна да сваля един по един воалите, скриващи живота ѝ.

„Сали родом от малко американско градче, забременява, абортира, печели местния конкурс за красота на петнайсетгодишна възраст, скарва се с овдовелия си баща, напуска училище и хваща автобуса за Холивуд точно със сто и три долара, в своята напукана, бяла, лачена чантичка. По това време има кестенява бухнала коса, малко издадени напред зъби и е доста закръглена. Все пак достатъчно хубава, за да се обръщат мъжете след нея.

Тя подправя документите си и веднага намира работа като сервитьорка в един стриптийз бар недалеч от летището на Лос Анджелис, където остава толкова впечатлена от формите на повечето момичета, че решава да вземе някакви мерки и да промени собствените си скромни размери. Започва да пести всеки цент, за да плати операцията.

Докато чака, някакво нейно гадже, таксиметров шофьор, я снима гола с фотоапарата си «Полароид» и изпраща снимката на «Плейбой». Осем седмици по-късно оттам я отхвърлят, защото била прекалено кльощава. Това вбесява Сали, която се зарича, че един ден нейна снимка ще краси корицата на списанието.

Новият бюст става по-важен от всичко. Тя си намира импресарио и започва да работи допълнително. Естествено импресариото — по-възрастен човек с пораснали вече деца — се увлича по нея. Разбира се, той и представа си няма, че тя е едва на шестнайсет. Не иска да спи с него, преди да е събрал парите за «новите» ѝ гърди. Минава почти година, защото — като почтен семеен човек — той е разкъсван от чувство на вина. Накрая напуска жена си, плаща за операцията на Сали и в нощта, когато най-сетне трябва да спят заедно, издъхва върху нея, преди да консумира

връзката. Преживяването е доста травмиращо и на Сали е нужно дълго време, за да се възстанови от шока.

След това тя се превръща в нещо като професионална съблазнителка — никога не допуска мъжете прекалено близо до себе си, макар те всички да се опитват да стигнат до нея. Вместо това се концентрира да направи от себе си възможно най-доброто.

Новите гърди са добро начало, буквално променят живота и. Вместо да работи като сервитьорка, тя се захваща с ориенталски танци и започва да печели достатъчно пари, за да продължи прехода от провинциална «мис» в холивудска звезда, макар от незначителна величина. Първо боядисва кестенявата си коса платиненоруса — като на Мерилин Монро. После оправя зъбите си със скоби и успява да отслабне със зашеметяващите дванадесет килограма.

С новата си страхотна външност — големи гърди, тънка талия и дълги крака — тя скоро си намира нов импресарио и започва да получава малки роли в телевизионни сериали и филми. Ако е искала да се захване с порно, вероятно са щели да я «лапнат» като топъл хляб, но тя доста разумно взема решение да не тръгва по този път. Вместо това се специализира в ролята на глуповата блондинка с невероятно тяло. Лесна задача. Трудното обаче се оказва да държи настрана всички мъже, които ѝ налитат. А те са цели орди — включително женени известни господа, до един със същото извинение: «Жена ми много не я бива в леглото, защо не ми направиш малко френска любов?». Някой път тя се съгласява, друг път — не. Настоява, че мъжът трябва да ѝ харесва, за да направи каквото и да е с него.

Доста време минава, но Сали накрая се завръща към «Плейбой». Този път те са в абсолютен възторг от нея и не само че я слагат на корицата, но публикуват нейни снимки на четири страници от списанието. И на постера по средата.

Най-сетне — слава. Снимките ѝ толкова се харесват, че след година отново я канят. И тогава кариерата ѝ наистина тръгва нагоре, кулминацията е собственият ѝ тв сериал «Учи!», плюс още една корица на «Плейбой».

«Учи!» се превръща в «Спасители на плажа» на деветдесетте години, а Сали става любимка на тийнейджърите по целия свят.

Междувременно се омъжва за един актьор, Еди Стоунър, две години по-късно се развежда. В момента е съпруга на скандално известния Боби Скорч — мъжът, който си изкарва хляба, като рискува всеки ден живота си.“

Медисън пак се опита да си представи какво ли се е случило, след като си е тръгнала от дома на Сали. Тя изглеждаше в толкова добро настроение, въодушевена, с радостни надежди за бъдещето. Беше казала на Медисън, че има намерение да остане в „Учи!“ още година, а после да опита късмета си в някоя филмова продукция.

А сега всичко е свършено. И не може да няма причина.

Медисън решително подкара към къщата на Сали.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Направо не мога да повярвам — каза Макс, посинял от яд.

— Как е, приятел? — посрещна го Хауи, без да обръща внимание на гнева му. — Запознай се с Инга.

Макс впи свиреп поглед в прекрасната манекенка, облечена с миниатюрна черна рокля и лениво облегнала се на кожената седалка.

— А какво, дявол го взел, правиш ти тук? — избухна той.

— Вие двамата, да не би да се познавате? — попита Хауи, искрено изненадан.

— Ние не само че се познаваме — избумтя гласът на Макс, — но и Инга трябваше да излезе с мен тази вечер, обаче тя просто не се появи.

— Не бъди толкова глупав, Макс — намеси се Инга с вбесяващия си акцент. — Не трябваше да „изляза с теб“. Просто имахме делова среща, на която не успях да дойда. И ако обичаш, не използвай неприлични думи.

Благостта на Макс изчезна от лицето му и то се изкриви от бяс. Тази шведска кучка си позволява да унижава него, Макс! Няма да стане, мамка му! И какво търси тук с това мекотело Хауи, който уж му се пише приятел?

— Да не би да е станало нещо? — невинно запита в този момент Хауи.

— Ни най-малко — хладнокръвно отвърна Инга.

— Отговори: имахме ли двамата с теб уговорка или не? — нахвърли се върху нея Макс, без да споменава „да излезем заедно“.

— Някакви мъгляви планове, нищо определено — каза Инга и топна два пръста в чашата си с шампанско, след което внимателно ги облиза по най-предизвикателен начин.

— Вижте — рече Хауи и се измъкна от сепарето, — ще бъда до бара, ако трябва на някого.

Макс седна на коженото канапе.

— Инга — вече с овладян тон каза той, — бяхме се уговорили да се срещнем в дома на Фреди Леон, помниш ли? Това беше важна вечеря и имахме лични покани. Отсъствието ти беше унизително за мен — да не говорим колко е невъзпитано. В този град не можеш да погаждаш такива долни номера и да се надяваш да успееш в кариерата. — Изглежда я ядосано, очаквайки някаква реакция. — Разбираш ли ме?

Инга го удостои с дълъг поглед, без да проговори.

— Инга прави това, което иска — най-сетне отвърна тя. — И мога да те уверя, Макс, че когато се появи нещо подходящо, на колене ще молят Инга да участва в него.

Макс загуби ума и дума. Тази фуста пък за коя се мисли?

— Сладурче — подхвана той, — продължавай да си вярваш и чакай нещо да стане с кариерата ти. Има доста да почакаш! — След което той без предупреждение стана от масата.

— Аз излизам от играта, намери си друг импресарио.

Хауи беше в мъжката тоалетна и смъркаше кокаин от тъмнозеления мраморен плот там. Пазачът, след като прибра бакшиша си от петдесет долара, се правеше, че гледа в другата посока.

— Имаш късмет, че не съм внедрено ченге — каза Макс, взе една щипка от белия пращец и го натри във венците си.

— Те никога не припарват тук — каза Хауи и истерично се изхили. — Мястото се ползва с протекции.

— Протекции, дрън-дрън — отрязва го Макс.

Хауи мушна малката пластмасова сламка в джоба си и изтри върха на носа си, за да махне издайническия бял пращец оттам.

— Кво стана с гаджето? — каза той. — Наистина ли ти върза тенекия?

— Никой не връзва тенекии на Макс Стийл — отвърна той. — Чисто делова среща беше, а тъпата кучка си издуха шансовете.

— И аз имам нещо, дето ми се ще да издуха — изхили се Хауи и красноречиво се хвана за чатала.

— Къде я срещна? — попита Макс, все още бесен, но добре прикриващ се.

— На коктейла на „Картие“ днес. Седеше там, явно си го търсеше, та й купих една дрънкулка.

— Дрънкулка? — повтори Макс.

Хауи тъпо се засмя.

— Добре де, златен часовник. Голяма работа. Уредих се с гадже за тая вечер, а ти трябва да признаеш, че парчето е един път. Синди не струва в сравнение с нея.

— Манекенките са по-хубави от актрисите — призна Макс, вече по-отпуснат, тъй като кокаинът почна да действа. — Макар че — не забравяй това! — са и доста тъпи.

Хауи похотливо се изхили.

— Аз искам да я чукам, не да ми четете лекции по физика.

— Чух някакъв слух, че имала трипер — подметна Макс.

— Вярно? — каза Хауи, но вече бе прекалено дрогиран, за да му пука.

Докато се върнат в сепарето, Инга вече я нямаше.

— Трябва да е в кенефа — предположи Хауи.

С най-голямо удоволствие обаче Макс се досети, че тя е зарязала Хауи, точно както бе зарязала и него.

Топманекенки. Високи, загорели, млади и тъпи. Отсега нататък ще му е като обица на ухото да не търчи след такива като нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо трябваше да си тръгнем? — шумно запротестира Кевин, докато Анджи с бясна скорост караше неговото черно ферари по булевард „Сънсет“. — На мен ми беше гот там.

— Ако това е представата ти за „гот“ — присмя му се Анджи, — явно трябва да идеш да се прегледаш, моето момче.

— Я си го начукай!

— Начукай си го ти! — тросна му се Анджи и наби рязко спирачки на един светофар, от което колелата на мощния автомобил изсвириха. — Не си падам по разни претенциозни простотии. Ако ти не беше кинозвезда, всичките онези гадняри там нямаше даже да говорят с теб.

— Е, и? — настръхна Кевин. — Аз съм кинозвезда, по дяволите!

— Не си Леонардо ди Каприо.

— Не ща и да бъда — нацупено отвърна Кевин и му мина през ум, че вече е време да зареже Анджи. Прекалено много се опитваше да се налага, а и сега, с два касови хита зад гърба, той може да притежава всяко момиче, което си поиска. Анджи не разбираше, че в момента с тези досадни приказки просто го губи — Къде отиваме? — попита той, като забеляза, че подминават тяхната улица.

— Имам нужда от една доза — каза тя и потърка с длан челото си. — Направо ще изкукуригам.

„Трябва да се откажеш от тези боклуци“, помисли си той. Анджи здравата беше загазила с дрогата, а той — не. Мина и през такъв период. Знаеше какво е. Нямаше желание да стане следващият Робърт Дауни младши или Чарли Шийн. Тези момчета трябваше отдавна да са надрасли пубертетските тръпки.

— Мамка му! — промърмори той. — Не мога да тръгна да се дрогирам с теб. Не е хубаво за имиджа ми.

— Никога нищо не правиш за мен — оплака се тя.

— Време е да приключиш с наркотиците — каза той, но в същия миг си мислеше за Лусинда Бенет и филма, който ще правят заедно.

— Не ми трябва тъпото ти конско — прекъсна го грубо Анджи.
— Току-що загубих близка приятелка.

— Не съм те чувал да споменаваш Сали.

— Това е, защото се скарахме много лошо, преди да те срещна.

— За какво сте се скарали?

— Когато бях на шестнадесет години, двете живеехме в един апартамент — каза Анджи. — Докато тя не открадна гаджето ми, което въобще не заслужаваше такъв жест. Беше гадно копеле. Обзалагам се, че точно той я е убил.

— Сега пък какви ги говориш?

— Еди Стоунър.

— Еди Стоунър — повтори Кевин. — Актърът?

— Познаваш ли го?

— Мисля, че работих веднъж с него.

— Работил ли си или не?

— Кой да помни?

— Както и да е, той беше грубо копеле, така че реших, след като Сали толкова го иска, да си го взима. Изнесох се от апартамента и след две седмици двамата с Еди се ожениха във Вегас. — Анджи с отвращение тръсна глава. — Кое то беше тъп ход. Той имаше само една голяма пишка и яка дясна ръка. Пребиваше ме като куче и в момента, в който се ожениха, подхвана и нея. Мислех си, че като е по-голяма от мен, ще може да се справи с него. Но не можа. Една нощ ми се обади по телефона, направо беше в истерия. А аз ѝ казах: „Не идвай да ми ревеш, ти го искаше това нищожество и си го получи“. После тя взе да става известна и такива работи. Накрая се разведе. Голям скандал стана. Знам, че няколко пъти ѝ се е налагало да вика ченгетата заради него и че я заплашвал с убийство. Той заплашваше и мен, че ще ме убие, когато бяхме гаджета. Чудя се как не дойде да ми се влачи, след като станах известна, като се има предвид, че се издигнах даже повече от нея. — Замълча за малко, после замислено добави: — Може би трябва да кажа на ченгетата каквото знам.

— Не можеш с лека ръка да обвиняваш човека — намръщи се Кевин. — Искаш и двамата да ни пишат по таблоидите ли?

— Окей, Кев! — отвърна Анджи, мислите ѝ бяха заети с друго сега. — Нека да смръкна едно-две грамчета и ще премисля всичко.

— Трябва да зарежеш наркотиците — строго повтори Кевин.

— Мога да го направя — наежи се тя. — На минутата мога да ги спра.

— Сериозно?

— Точно така, сериозно.

— Много си вироглава, Анджи, никога не слушаш.

— Знам, милион пъти си ми го казвал. Но какво щеше да правиш без мен, Кев? Щеше да си развяваш онази работа из целия град и мацките щяха да ти се подиграват зад гърба. Нали?

— Щом така казваш. — И той се почуди какво точно да направи, за да се отърве от нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следователят Тучи се обади на съпругата си, Фей, и ѝ съобщи, че точно както е очаквал, районът около къщата на Сали Т. Търнър се превръща в истински цирк заради медиите. Имаше телевизионни камиони с новинарски екипи, репортери и тълпи хора, които просто висяха по улицата. Цялото това множество се държеше настрана чрез полицейски ограждения, над квартала кръжаха хеликоптери, а телефонът в къщата не спираше да звъни. Макар да беше късно през нощта, новината светкавично се бе разпространила.

Тучи тихо изруга. Тази вечер със сигурност щеше да остане без вечеря, най-много да мине с някаква пица от близките закусвални, а той мразеше да измъчва стомаха си по този начин.

До полунощ полицейският фотограф вече бе приключил със зловещата си задача и експертът от съдебна медицина се захвана със своята. По-късно обезобразеното тяло на Сали бе поставено на носилка и откарано с линейка към моргата, където щеше да се извърши аутопсията и да се събере допълнителна информация.

Когато санитарите от линейката натовариха тялото на Сали в колата, тълпата отпред буквално побесня, всички истерично крещяха името ѝ. Една мисъл неволно мина през ума на следователя: дали убиецът не е сред тях и гледа всичко... чака... наслаждава се на резултата.

Фактите, както ги знаеше следователят Тучи, бяха следните: нямаше видими следи от проникване с взлом, което значеше, че Сали е познавала своя убиец и вероятно лично го е пуснала в дома си. Сигурно се е чувствала спокойна с него — ако наистина става дума за мъж, — защото го е въвела в дневната, а след това край басейна. В мивката зад бара Тучи бе открил две набързо измити чаши. Веднага ги сложи в найлонов плик и ги изпрати в лабораторията за експертиза.

„Значи, разсъждаваше следователят, който и да е бил убиецът, той е влязъл през парадния вход, Сали го е посрещнала, пийнали са по нещо заедно, минали са към задния двор и после, по някаква

неизвестна причина, убиецът е побеснял и я е намушкал смъртоносно няколко пъти.“

„Прислужникът вероятно е тръгнал към къщата да види откъде идва този шум, защото според съседите музиката свирела изключително силно, а кучетата лаели непрекъснато. На път към къщата Фру, прислужникът от азиатски произход, е срещнал убиеца, който го е застрелял от упор в лицето — това показва, че Фру е щял да го (или да я) разпознае.“

През последните два часа Тучи многократно се бе опитвал да се свърже със съпруга на Сали, Боби Скорч. Той явно беше в колата си някъде по пътя от Вегас, където имал участие. Мобифонът му бе изключен и той очевидно нямаше как да бъде достигнат в момента.

Тучи се зачуди дали Боби е убил жена си. Това нямаше да е първия път, когато мъжът се оказва виновен в престъплението. Може би Боби Скорч се е върнал по-рано от участието си, скарал се е със Сали, убил я е с ножа, после се е върнал в колата, потеглил е нанякъде и се готви да се появи по-късно — в ролята на смазан от мъка съпруг. Подобен сценарий не беше за отхвърляне.

Тучи седеше до масата в кухнята и си водеше подробни записки. Прочут беше с акуратността си в тази област и обичаше да е сигурен, че нищо не е било пропуснато.

Някъде измежду парченцата на този пъзел се криеше отговорът и той бе твърдо решен да го намери.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Медисън паркира на няколко преки от дома на Сали. Навсякъде гъмжеше от телевизионни екипи и репортери, както и от неизбежните тълпи зяпачи. Полицията вече бе отцепила района около къщата и там цареше зловещо празнична атмосфера — като че ли хората си умираха от радост да присъстват на такова рядко шоу.

Излезе от колата и забърза към най-близкия полицай.

— Кой е следователят по случая? — попита тя и показа журналистическата си карта.

— Не мога да издавам такава информация в момента — почти без да я погледне, отвърна униформеният.

— Разбирам ви — без да се нервира, продължи тя. — Обаче съм сигурна, че той би искал да говори с мен, затова, ако обичате, бихте ли му съобщили? Казвам се Медисън Кастели, журналистка съм от Ню Йорк и прекарах днешния ден с госпожа Търнър в дома ѝ.

— Наистина? — с невярващ тон попита полицаят.

— Да, наистина — отвърна Медисън.

— Можете ли да го докажете?

— Как изобщо бих могла да го докажа?

— Моите уважения, госпожо, но тук е пълно с хора, които се опитват да влязат в къщата...

— Не се съмнявам в това, но ако кажете на следователя, че съм била с нея днес, сигурна съм, че той ще пожелае да ме види.

— Обясних ви, госпожо, не мога да го направя, прекалено е напрегнато в момента.

— Вижте сега — започна Медисън, която бе почнала да губи търпение, — работя в „Манхатън Стайл“, главният редактор се казва Виктор Симънс. — И му подаде визитна картичка. — Това е номерът му. Ако предадете визитката на следователя, той може да се обади на шефа ми и да засече информацията. Друго не бих могла да направя в момента, но със сигурност знам, че той ще иска да ме види.

— Не и тази вечер, госпожо. Може би ще ви разпита утре. Защо не ми оставите името и телефона си и не се приберете у дома?

— Мога ли да бъда сигурна, че визитката ще стигне до него? — попита тя, преглъщайки раздразнението си, защото знаеше, че няма никакъв смисъл да губи търпение.

— Абсолютно, госпожо.

— Имам аудиокасата със Сали у дома. Записана е как говори за всички важни неща в живота си. Сигурна съм, че ще бъде от полза.

Полицаят пак я погледна. Може би не се опитва да го будалка, може наистина да е важно.

— Защо не изчакате тук за момент? — каза накрая. — Ще ида да проверя.

— Благодаря ви.

Тя проследи с поглед униформения, който си запроправя път към къщата. Къде ли са Натали и Джими? Трябваше вече да са тук. Виждаха се доста репортери, които в момента излъчваха директно от улицата за своите телевизионни канали. Полицаят се върна след няколко минути.

— Следователят Тучи каза, че ще се свърже с вас утре.

— Искате да кажете, че не желае да се срещне с мен сега?

— Точно така, госпожо.

— Ами тогава явно е най-добре да напиша материала от моя гледна точка и да спомена, че следователят, зает със случая, е отказал да ме види. Сигурна съм, че „Ел Ей Таймс“ много ще се заинтересуват от такава информация, и то от първа ръка.

— Както решите, госпожо.

— Просто ви казвам какво смятам да направя, за да го предадете на следователя Тучи.

— Ще го информирам.

Тя се върна в наетата кола, подкара към най-близката бензиностанция, влезе в телефонната будка и намери всички с фамилия Тучи в указателя. После почна да звъни поред. На третия път улучи.

— Прощавайте, следователят Тучи у дома си ли е? — попита тя жената, която вдигна телефона.

— Съжалявам, но не е.

— Със съпругата му ли разговарям?

— Да. Мога ли да ви помогна?

— От изключителна важност е да разговарям със съпруга ви. Имам информация във връзка със случая, по който той работи. Говорих с един полицай, който охранява къщата отвън, но не съм сигурна, че е предал съобщението ми на следователя Тучи. Работя в списание „Манхатън Стайл“.

— О, знам това списание — прекъсна я Фей. — Чета го всеки месец.

— Много се радвам да го чуя. В такъв случай може би знаете името ми — Медисън Кастели?

— Разбира се, госпожице Кастели — чела съм ваши неща. Много ми харесват.

— Наричайте ме Медисън. А вие се казвате?

— Фей.

— Добре, Фей. Вижте... хм... кажете на съпруга си, че днес обядвах със Сали и имам аудиокасета с интервюто и наистина държа да се срещна лично с него.

— О, ще го направя — доста впечатлена, отвърна Фей. — Можете да разчитате на мен.

Медисън даде на Фей телефонния си номер, а после, сигурна, че е направила всичко по силите си, се качи в колата и се върна в дома на Натали.

Коул се бе проснал на дивана пред телевизора и не отделяше очи от екрана.

— Чу ли новините? — попита той още при влизането й.

— Да.

— Едно време бях треньор на Сали.

— Наистина?

— Да, преди две години, когато беше още женена за първия си съпруг, Еди. Той беше истински маниак. А тя — голяма сладурана.

Медисън седна на края на дивана.

— Разкажи ми за него.

— Сали често ми се доверяваше — продължи Коул. — На всички останали разправяше, че си е насинила окото или се е наранила, като се е блъснала във вратата. Веднъж й беше счупил ръката, така че трябваше да я лекуват в болницата. Няколко пъти вика полиция заради

него, но той все успяваше да се оправи с тях. Късмет изкара, че се отърва от него.

— Да не би да искаш да кажеш, че според теб той го е направил?

— Не бих се изненадал — сви рамене Коул. — Беше голям кибритлия. Все за нещо бе ядосан. Такъв един...

— Например за какво?

— Нали знаеш как става? Беше незначителен актьор — имаше доста участия, но никога не беше той звездата, което наистина го вбесяваше. Спрях да работя с нея, когато Еди почна да ревнува.

— От теб?

— Да.

— Но ти си гей.

Коул тъжно се засмя.

— Това го кажи на Еди. Той не искаше около нея да се навъртат хубави мъже. Искаше да я контролира, само това го интересуваше. Даже се изненадах, че тя успя да се отскубне от него; много сила трябва за такова нещо.

— Я пак ми кажи името му?

— Еди Стоунър.

Медисън стана и отиде при портативния си компютър, откъдето изпрати молба до Ню Йорк да я снабдят с информация.

„Еди Стоунър. Я да видим точно кой си ти, моето момче.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Боже... мой — измърка Кристин и блажено се протегна. —
Беше доста, доста... готино.

Джейк притисна ръцете ѝ над главата и яко стисна китките ѝ
така, че тя почти не можеше да мърда.

— Не беше просто доста готино — строго я поправи той. —
Беше невероятно и ти много добре го знаеш.

— Разбира се, че го знам — засмя се тя. — Не е нужно да ме
изтезаваш, за да ме накараш да говоря.

— И защо си мислиш, че имам намерение да те изтезвам? — уж
насерiously я попита Джейк.

— Не знам, може би пак ще ме любиш.

— И това изтезание ли ще бъде?

— О, да. Красиво, невероятно, фантастично изтезание.

Той се засмя.

— Явно ще трябва да те накарам да ме молиш.

— Наистина? — попита тя и се опита да се изтърколи под него.

— Аха — решително отвърна той, — ще се наложи.

— Добре, и как да моля? — попита го тя и ѝ мина през ум, че
никога не се е чувствала толкова отпусната, безгрижна и щастлива,
както в този момент.

— Кажи: „Моля те, Джейк“.

— Моля те, Джейк — повтори тя, без да може да скрие
шеговитите нотки в гласа си.

— Сега кажи: „На колене те моля, Джейк, направи като одеве“.

— Няма да кажа такова нещо.

— Без да спориш. Опитвам се да те науча на добро държане.

— Скъпи Джейк — усмихнато каза тя, — толкова невероятно
хубаво беше, че те моля на колене да продължиш.

Той сведе глава към лявата ѝ гърда и подразни зърното с език.

— Продължавай да молиш. Много ми харесва.

Тя усети члена му да се втвърдява до голото ѝ бедро и блажено въздъхна.

— Не е ли време ти да ме помолиш сега? — предложи тя след няколко мига на абсолютно блаженство.

— Моля?

— Искам сега ти да ме молиш.

— Сериозно?

— Изпълнявай, редник!

— Хей! — Широка усмивка се разля по лицето му. — Чувствам се, все едно сме заедно от години!

Тя тихо се засмя:

— Е, не е така.

— Ох, как само ме изненада! — майтапчийски продължи той. — Но ще бъдем, нали?

„Защо трябваше да разваля всичко?“

— Джейк — каза тя, опитвайки се да намери най-подходящите думи, — не бях напълно честна с теб.

— Не искам да слушам сега. Можеш да ми разкриеш всичко съвсем честно утре, когато обядваме заедно. Точно сега обаче нека просто се насладим на момента.

Тя пак се опита да се изтърколи изпод него. Той я притисна под себе си и впи устни в нейните.

— Никога не съм си мислила — едва изговори тя, — че целуването може да е толкова еротично.

— Значи има още много да учиш.

— Ще ме научиш ли, Джейк?

— Искаш ли да го направя?

— Да.

— Ами тогава първо трябва съвсем лекичко да помилваш устните ми с език, много-много бавно. Ето така.

— О, страхотен си! — И тя потръпна.

— Така казват — уверено отвърна той.

— И кой по-точно?

— Моля?

— Е, защото одева ми каза, че не си бил с жена повече от година — полюбопитства тя. — Та кой ти е казал?

Последва дълга пауза, преди той да заговори.

— Жена ми — чу се най-последно. — Тя загина при автомобилна катастрофа миналата година.

— О, боже, много съжалявам — нямах представа.

— Нали знаеш онази изтъркана фраза — времето лекува всичко. Така или иначе бяхме разделени, когато се случи.

— Щяхте да се развеждате ли?

— Тя имаше връзка с друг. Всъщност била тръгнала да се среща с него, когато някакъв камион изскочил и смазал колата ѝ. Не е имала никакъв шанс да оцелее.

— Искаш да кажеш, че те е зарязала заради друг?

— Да, абсолютно точно. И по тази причина след нея в живота ми нямаше място за жени... Защото как бих могъл да се доверя на някоя оттам насетне? Меган беше първото ми гадже, още от гимназията, оженихме се веднага след като завършихме. Мислех си, че бракът ни е доста успешен и точно тогава... — Той замлъкна.

— Джейк, аз... аз наистина съжалявам.

— Когато някой те измами така, трудно е пак да се довериш. Но като те видях там, седнала в „Ниймън Маркс“ — ти излъчваше страхотна светлина, — и разбрах, че си по-различна. И сега, няколко дни по-късно, ето ни заедно. Неведоми са пътищата божи, нали?

Тя се чувстваше смазана от огромна вина. Защо трябваше да се случи това? Защо трябваше да се влюби в мъж, на когото никога не може да каже истината? И как ще се измъкне от тази ситуация? Защото нямаше абсолютно никакво намерение да му каже... никога.

— Хей — рече Джейк, — нямах намерение да стане като в изповедалня. Ето ни тук, двамата с теб, започваме на чисто, нека да не говорим за миналото — нито твоето, нито моето. Но докато още сме на тази тема, има ли нещо, което ти би искала да ми кажеш?

„Много неща“, помисли си тя. „Но в никакъв случай няма да ти ги кажа.“

Прегърна го силно, за да скрие срама си, и се притисна до него. Твърдо бе решила да направи тази нощ неповторима, защото след няколко прекрасни часа в лоното на любовната страст възнамеряваше никога повече да не го види.

— И тъй — усмихнато я попита Джейк, — какво направих, за да заслужа такива топли чувства?

— Всичко — промълви тя.

И тогава той отново я целуна. И преди тя да разбере какво става, вече се любеха за втори път. И беше толкова смайващо, тъй различно, тъй пълно.

Но точно когато бе на път да изживее още един страхотен оргазъм, телефонът иззвъня и я върна в реалността.

— Не вдигай — каза Джейк, все още вътре в нея, притиснал я с цялото си тяло; невероятното усещане направо я влудяваше.

Тя се почуди кой ли може да звъни, но не ѝ беше нужно дълго време да мисли, защото след третото позвъняване се включи телефонният секретар.

„О, господи, помисли си тя, обхваната от дива паника, забравила съм да изключи проклетата машина.“

Джейк също беше на път да свърши всеки момент, затова нямаше как да се отскубне, за да намали звука.

— Здравсти, Кристин, сладурче — чу се гласът на Дарлийн. — Боже, как се е побъркал този Мистър Х по тебе! Направо се е вманиачил. Можеш ли да повярваш — иска да те ангажира пак тази вечер и е готов да се изръси още пет бона в зелено. Два пъти за една вечер! Сладурче, невероятно се справяш. — Дрезгаво кикотене. — Каква е тайната ти? Да не е камшик, обточен с кожи от норка? Обади ми се веднага щом можеш. Нашият човек чака.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Натали енергично раздрусва рамото на Медисън и я събуди.

— Какво става? — сънено изговори тя.

— Някой си Тучи те търси по телефона — отвърна Натали, вече облечена и гримирана. — Това не е ли следователят, който се занимава с убийството на Сали Т. Търнър?

— Точно така — отвърна Медисън, потискайки една прозявка.

— Защо те търси? — любопитства Натали.

— Защото телефонирах у тях снощи. Не можах да вляза в къщата, а си помислих, че трябва да говоря с него за касетата с интервюто на Сали. — Тя се приведе и вдигна слушалката. — На телефона Медисън Кастели.

— Госпожице Кастели — бавничко, с равен тон заговори Тучи, — разбрах, че сте имали някаква информация за мен.

— Да, точно така. Вижте, вчера бях със Сали. Направих с нея дълго интервю за списанието си. Всъщност при мен е касетата, ако би ви интересувало да я чуете.

— Със сигурност ме интересува.

— Да дойда ли в участъка?

— Много мило предложение, госпожице Кастели, но ще бъда в къщата на Пасифик Палисейдс цяла сутрин. Можете ли да дойдете там?

— Разбира се.

— Ще ви очаквам колкото може по-скоро.

Медисън остави слушалката.

— Загубихме Фреди Леон за днес — сърдито изрече тя.

Натали ѝ подаде чаша кафе, от което тя определено имаше нужда.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако ще се срещам със следователя, как да успея да се видя и с Фреди днес? Имах намерение да се отбия през офисите на IAA, за да се обадя на Макс Стийл.

— Така или иначе нямаше да стане — успокой я Натали. — Днес е неделя, не работят.

— О, вярно.

— А като заговорихме за Макс Стийл — добави Натали, — има статия за него в „Таймс“. Изглежда напуска IAA, за да работи в студиата „Орфей“.

— Майтап ли си правиш?

— На втора страница е.

— Сериозно?

— Това изненадва ли те?

— Каза ми, че имал някакви новини, но не знаех, че толкова скоро ще се разчуе. Хубаво ще е да му се обадя.

— Вероятно спи.

Медисън се пресегна да вземе халата си и се измъкна от леглото.

— Какво стана, след като си тръгнах снощи?

— О, Гарт се държа антиочарователно, както винаги — отвърна Натали. — Бях в студиото цяла нощ, за да интервюирам всички, които я познават. Медиите са побеснели — това е техният час, всички само за убийството говорят. И в момента, в който разберат, че си била с нея, ти също ще станеш таблоидната сензация.

— Хиляди благодарности. Ако не беше казала на режисьора си...

— Той пък какво може да направи?

— Да разпространи новината, за да ме накаже, дето не се появих в лайнарското му предаване.

— Не е лайнарско предаване — сърдито я сръза Натали.

— Съжалявам, не исках това да кажа.

— Точно това искаше да кажеш!

На Медисън ѝ стана мъчно, че обиди приятелката си.

— Хайде, Нат — с мил тон каза тя, — нека не започваме деня с лошо. Свързаха ли се вече със съпруга на Сали?

— Да, дадоха го по телевизията как влиза в къщата, разсипан от мъка.

— Ами бившият, Еди Стоунър? Разпитвали ли са го?

— Търсят го. Явно никой не знае къде се подвизава.

— Той ли е основният заподозрян?

— Може и така да е. Божичко! — възкликна Натали. — Можеш ли да си представиш какво ще направят таблоидите от тази история?

Медисън кимна.

— Ще се превърне в още един цирк като онзи с О Джей Симпсън и Никол.

— Абсолютно права си — рече Натали. — Само че този път няма да могат да разиграят расистката карта. Слава богу!

— Не, но главата си залагам, че ще играят със секс картата — отвърна Медисън. — Нали се сецаш, секси блондинка, големи гърди, всичките му там антифеминистки гадости — ще излезе, че Сали сама си го е търсила.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм. Беше красива, богата, секси и на всичкото отгоре — жена. Здрав удар срещу шансовете да се търси равноправие. — Медисън въздъхна. — Повдига ми се от цялата тази история. Вчера беше жива, днес вече я няма. Просто не мога да повярвам.

— И аз — каза Коул, който току-що бе влязъл в стаята. — Чух по Канал пет, че бащата на Сали пристига със самолета от Северна Дакота и утре ще се състои погребение в тесен семеен кръг. Ще ми се да отида.

— Това ще е трудно — вметна Натали. — Сали има толкова много почитатели, всичките ще искат да идат.

— Въпреки това ми се ще — каза ѝ Коул.

— И на мен — съгласи се Медисън. — Как можем да го уредим?

— Ще видя какво мога да разбера — каза Натали. — Но сега трябва да се връщам в студиото. После Лутер иска да ме води на обяд, а аз, моето момиче, нямам намерение да пропусна точно него.

Щом Натали излезе, Медисън реши да се обади на Макс Стийл. Имаше домашния му телефон, затова вдигна слушалката и веднага се свърза с него.

— Здравсти, Макс! — започна тя. — Обажда се Медисън, спомняш ли си? Закуската вчера?

Той звучеше направо разбит:

— Какво става?

— Прочетох новините за теб.

— Новините?

— Каза ми, че ще имаш някакво важно съобщение, но не знаех, че ще се появи в пресата още днес.

— Какво важно съобщение? — И Макс изрита завивките; в същия миг осъзна, че го мъчи чудовищен махмурлук.

— Вярно ли е, че поемаш поста на Ариел Шор в „Орфей“?

— Мамка му! — изруга той и се изправи като на пружина. — Откъде чу това?

— Пише го в „Таймс“.

— Исусе Христе! — възкликна той. И в този момент разбра какво е станало. Фреди беше отворил вратата, преди той да се е подготвил да напусне, и на практика го бе изритал. Здравата. Сега Били Корнелиъс ще е абсолютно бесен, а той нищо не може да направи, за да промени ситуацията.

— Имам една молба извън процедурата — каза Медисън. — Може ли да ми дадеш домашния телефон на Фреди Леон?

— Защо? — подозрително я попита Макс. — Искаш да го питаш за това ли?

— Не, няма нищо общо. Просто се опитвам да разбера всичко, което е възможно, за него. Точно заради това съм дошла.

— Ако искаш да видиш кирливите ризи на Фреди, говори с неговата секретарка — Риа Сантяго. Тя знае неща, които никой друг не знае.

— А случайно да имаш и нейния телефон?

— Да, ще ти дам и двата. — „Нищо не може да се сравни със сладостта на отмъщението“, помисли си Макс.

Медисън затвори телефона и погледна часовника си. Прекалено рано беше да се обажда на някой друг. Нищо лошо, че събуди Макс, но сега реши да се държи прилично и да даде възможност на останалите да поспят още час — час и нещо, макар да бе сигурна, че Фреди Леон става рано — поне на такъв човек приличаше.

Докато чакаше, тя се обади на Виктор в Ню Йорк.

— Задържам броя заради твоя материал — каза ѝ Виктор. — Трябва ми адски бързо.

— Имам среща със следователя, който е поел случая, сега сутринта. Като се върна, веднага ще го напиша и ще го пратя по факса.

— Добре — рече Виктор. — И може би ще успееш да вкараш вътре името на убиеца.

— Да бе, непременно — провлече глас тя. — Защо не? Проста работа.

— Няма нужда да си толкова саркастична, Мадри. Ще се чуем по-късно.

— Да, Виктор, дочуване.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ариел Шор пристигна в дома на Били Корнелиъс в осем сутринта и настоятелно помоли да го види веднага. Етел, суетната му съпруга, все още спеше. Икономът, като истински професионалист, не събуди Етел. Вместо това покани Ариел в хола, където ѝ се наложи нервно да изчака цели десет минути.

Когато Били най-сетне се появи, тя бутна в лицето му последния брой на „Ел Ей Таймс“.

— Какво е това? — просъска тя през стиснати зъби, изправена в цял ръст срещу него.

Били Корнелиъс раздражено погледна вестника.

— За какво ми говориш? — рязко попита той, лявото му око потрепери нервно.

— Тази смехотворна история за Макс Стийл, че щял да заеме моя пост — каза Ариел. — Прочети го.

Малките очички на Били със зачервени клепачи пробягаха по редовете.

— Ала-бала — каза той накрая.

— Дано е така — твърдо рече Ариел. — Защото съм сигурна, че няма много да се зарадваш, ако Етел разбере за нас двамата.

Били сви устни.

— Не би го направила, Ариел.

— Помисли си пак, Били, като нищо ще го направя.

— Обеща ми.

— Знам какво съм обещала — заговори тя, крачейки нервно из стаята. — Но знам и какво ти ми обеща. Ти нарушаваш твоего обещание — и аз мога да наруша моето. Какви са тези глупости за Макс Стийл все пак?

— Мислех да ти кажа — рече Били. — Смятах да го назнача при нас като шеф на продуцентите. Но нищо определено.

Тя вдигна вежди с отвратена физиономия.

— Без да ме информираш?

— Макс е амбициозен, познава всички...

Ариел застана във враждебна поза.

— Слушай ме сега, Били, и добре си отвори ушите. Аз управлявам студиото. Не можеш да вземаш такива решения, без да си ме питал. Макс Стийл няма да има нищо общо с „Орфей“. Нищо. Ясно ли ти е? Защото ако не е, сигурна съм, че Етел ще успее много добре да ти го изясни.

— Няма за какво да се притесняваш — заотстъпва Били, уплашен от вбесената Ариел.

— И следващия път, когато започнеш да ми играеш номера зад гърба — продължи Ариел с блеснал от гняв поглед, — внимавай повечко. Искам опровержение, още в сутрешния брой в понеделник. Разбрахме ли се, Били?

Били Корнелиъс кимна. Той може и да беше един от най-богатите мъже в Америка, но когато Ариел Шор му скръцнеше със зъби, беше готов да се разтрепери от страх.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се събуди в неделя сутринта, Даяна веднага разбра, че Фреди не се е прибирал предишната вечер. Това не беше първият случай той да остане извън дома цялата нощ.

Въпреки това тя побесня. Как смее той да си мисли, че може просто да не се прибере!

И къде точно се намира? Не че тя се притесняваше от съперници — сексът никога не е бил важен за Фреди. Още в началото на брака им те се любеха доста рядко, а преди няколко години сексуалният им живот съвсем престана.

Не, не беше друга жена. Просто Фреди винаги правеше така, за да я нарани. Първо провали партито, което тя организира, а след това не се прибра цяла нощ. Какво само студенокръвно копеле можеше да е той!

Децата бяха заминали за Кънектикът на гости при майка ѝ и къщата бе доста тиха. Тя стана от леглото и тръгна към кухнята на първия етаж. Хората от кетъринга бяха изчистили идеално.

Отвори хладилника и огледа останалите от снощи ястия, прегледно обвити в домакинско фолио. Студените ордъоври ѝ бяха любими, затова извади едно яйчено роле и го изяде наведнъж, без да се замисли. После обиколи къщата, за да провери дали всичко си е на мястото и дали готвачите и сервитьорите не са отмъкнали нещо. Даяна живееше в постоянен страх, че някой иска да я окраде. Вероятно защото бе отгледана от изключително строги родители в Юта, които подозираха всеки, че е крадец. Никога не успя да забрави строгото домашно възпитание.

Неделният „Ел Ей Таймс“ беше прилежно оставен на кухненската маса, заедно с един брой на „Ню Йорк Таймс“. Обикновено Фреди ги вземаше пръв, той беше много придирчив по отношение на вестниците си и не обичаше някой друг да ги пипа преди него. Днес обаче Даяна считаше за свой дълг хубавичко да разбърка страниците им, преди той да се прибере.

Заглавието на един материал на втора страница бързо привлече вниманието ѝ.

„Ариел изритана, на сцената Макс. Макс Стийл напуска IAA и отива в «Орфей».“

Как може информацията да е стигнала до вестниците толкова бързо? Някой трябва да се е разприказвал много по-рано — дълго преди конфронтацията между Макс и Фреди.

Даяна прочете бързо материала, после тичешком грабна телефона.

Макс веднага се обади.

— Да? — рязко започна той, с доста недружелюбен тон.

— Макс, Даяна се обажда. Може ли да се срещнем?

— Защо? — подозрително я попита Макс.

— Има нещо, за което искам да си поговорим.

— За Фреди ли става дума?

— Той не бива да знае, че се срещаме.

— Както кажеш, Даяна.

— Девет и половина в „Четири сезона“. В голямата зала.

— Ще бъда там — рече Макс.

— Добре — отвърна Даяна. Знаеше, че той няма да ѝ откаже.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Еди Стоунър бе разбуден от пиянския си сън в шест сутринта в неделя от две едри ченгета, които грубо нахлуха в апартамента му и го информираха, че е арестуван. Скоро се беше скарал с поредното гадже, а още не беше завъртял ново, така че нямаше кой да се опита да спре влизането им.

— Какво искате пък сега, мамка му! — изломоти Еди, когато му наредиха да стане от леглото.

— Фишове за неправилно паркиране — каза ченге номер едно. — Събрал си вече тридесет и четири парчета, до едно неплатени. Арестуван си, приятелче, така че давай да тръгваме.

— Фишове за паркиране! — Еди Стоунър рязко махна завивките; много добре знаеше, че е гол, но не му пукаше. Нека ченгетата хубаво да го огледат, за да видят какво им липсва.

— Точно така, фишове — каза ченге номер две и започна да му чете правата.

— Майчице мила! — измърмори Еди и посегна да вземе панталоните си. — Вие, момчета, нямате ли с кво по-умно да се занимавате?

— Откъде е това одрасване на гърдите ти? — попита ченге номер едно.

— Не знаех, че като ме глобяват за паркиране, трябва да давам сведения за физическото си състояние — отвърна Еди и прокара пръсти през гъстите кичури на мръсната си руса коса. — И на задника имам одрасване — искаш ли да скиваш? Гаджето ми има дълъг маникюр.

— Обличай се — каза ченге номер две.

Еди Стоунър сви рамене, навлече някаква тениска и маратонки.

— Мамка му! — възкликна накрая. — Прибирате ме на топло за неправилно паркиране! Кой, по дяволите, ще повярва на такова нещо?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Медисън пусна касетата, докато караше към къщата на Сали. Наистина беше сърцераздирателно да слуша Сали как разказва за живота си със свои собствени думи — точно както Медисън си я спомняше. Особено интересно ѝ се стори, когато Сали заговори за Еди Стоунър. „Еди по принцип беше добро момче — каза Сали. — Просто му се бе събрал гняв, защото майка му, как да ти кажа, направо го побъркваше. Не го оставяше сам и за момент и го бе нафрешкала с чувство за вина, щото баща му ги зарязал, когато Еди бил на дванайсет години. Той като че ли винаги се чувстваше някак си отговорен за нея, а тя много се кефеше и го използваше — все му разправяше, че бил неудачник и за нищо не ставал. Май че искаше да ѝ докаже, че е права. Тя и мен ме мразеше, мислеше ме за малка уличница. Рече ми го направо в лицето. Е, трябва да призная, че Еди наистина ме преби няколко пъти. Но не беше той виновен, а след това винаги беше много мил и любвеобилен и ме молеше да му простя. Трябваше обаче да избягам, иначе щеше да ме повлече със себе си надолу.“

После Медисън чу собствения си глас на касетата.

„Ако правилно си спомням, Сали, ти ми каза в самолета, че Еди бил психясал, гаден актьор, който искал ти да му плащаш издръжка. Освен това ми каза, че той си мислел, че един ден ще го прибереш пак.“

„Ау! — Отново гласът на Сали. — Наистина имаш добра памет!“

„Тогава каква е истината? Добро момче ли беше? Или злобар, който пребива жена си?“

„По малко и от двете — каза Сали. А после, с тъжен тон: — Но все някога трябва да съм го обичала.“

Медисън изключи касетофона. Щеше ѝ се да бе задала повече въпроси за Еди Стоунър. Сега бе твърде късно.

— Много мило, че дойдохте, госпожице Кастели — посрещна я следователят Тучи на вратата. Той беше висок, едър мъж с кестенява коса и светлосиви очи. Бива си го, реши Медисън, докато той я хвана под ръка и я въведе в къщата. Почувства се странно така — да влезе в преддверието, а Сали да я няма там, за да я посрещне. По навик погледна към огромния портрет. Ликът с лъчезарната усмивка си беше там.

— Просто изпълнявам дълга си — отвърна тя. — Като си тръгна оттук, ще пиша статия за списанието си и си мислех, че е редно да ви предам с какво разполагам, в случай че се окаже полезно за разследването.

— Много предвидливо от ваша страна, госпожице Кастели.

— На касетата Сали говори за бившия си съпруг, Еди Стоунър. Когато се срещнахме в самолета за Ел Ей преди няколко дни, тя ми каза, че той не спирал да се надява, че двамата отново ще се съберат. Мислите ли, че той може да е...

— Господин Стоунър вече е задържан заради неплатени глоби за неправилно паркиране — отвърна Тучи. — Разбира се, това е служебна информация, не бива да се публикува. Мога да ви имам доверие, госпожице Кастели, нали така?

— Моля ви, наричайте ме Медисън — каза тя и кимна. — Разговарях със съпругата ви, тя се държа много мило с мен по телефона.

— Фей е добра жена.

— Сали беше страхотно момиче — рече Медисън. — Вие имате представа за нея само от медиите, но като я опознае човек лично, разбира, че у нея има една доброта, която веднага се усеща. Толкова ми е мъчно заради тази трагедия.

— Явно на целия свят му е мъчно — вметна Тучи. — Вече има открити няколко страници по Интернет, където се обсъжда убийството й.

— Не се учудвам.

— Може ли да прослушам касетата в кабинета си? — попита следователят. — И може би да ви задам няколко въпроса във връзка с нея по-късно?

— Записах касета и за вас.

— Много сте организирана.

— Добра журналистка съм.

— И съпругата ми така каза. Много ми похвали материалите ви. У дома Фей е тази, която има време да чете списания — аз нямам.

Медисън учтиво се засмя.

— Оттук ли сте? — попита той.

— От Ню Йорк — отвърна Медисън. — В Ел Ей съм, за да подготвя очерк за Фреди Леон.

— Боя се, че не знам кой е той.

— Сигурна съм, че жена ви знае.

— О, да, Фей — тя знае всичко за знаменитостите. — Медисън отново се усмихна. Този човек й харесваше, беше топлосърдечен и явно приемаше работата си насериозно. — Срецнахте ли се с домашния прислужник вчера? — попита Тучи.

— Фру? Да, срещнах се. Разбрах, че той бил другата жертва.

— Според нас той е чул някакъв шум и е дошъл да види какво става.

— Ами в такъв случай, господин следовател, ако мога с нещо да помогна, моля ви, обадете ми се по всяко време.

— Казвате, че била добра по душа?

— Точно така.

— Много искам да разкрия това убийство.

— Кажете ми според вас може ли да е бившият ѝ съпруг?

Следователят тръсна глава.

— Никога не правя предположения без доказателства. Но с новите тестове на ДНК съвсем скоро ще можем да разберем дали е той.

— Точно както стана с Никол Симпсън, нали? — не се стърпя да го подкачи Медисън.

— В онзи случай пипаха с мръсни ръце.

— Сигурна съм, че няма да се случи и с този. Вярвам, че ще разкриете истината — заради Сали.

— Това възнамерявам, госпожице Кастели, определено това възнамерявам.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макс не можеше да повярва, че всичко това се случва с него. До вчера беше съдружник в най-преуспялата артистична агенция в Лос Анджелис, готвеше се да става шеф на филмово студио, а сега Били Корнелиъс току-що му събщи по телефона, че нещата са се променили и че в никакъв случай няма да могат да работят заедно.

— Какво искаш да ми кажеш с това „променили“? — избухна Макс.

— Изобщо не трябваше да си отваряш устата — каза Били. — Сега вече е късно. Сделката се разваля.

Макс изпадна в ярост. Сега ще трябва да падне на колене пред Фреди и да каже: „Хайде да простим и да забравим“. Само че Фреди не беше от онези, които лесно прощават. Това всички го знаеха.

Без да ще, се сети и за Инга Круеле. Винаги бе жънал голям успех с мадамите, как посмя тя да се отнесе с него като с поредния сваляч?

Хвърли поглед към златния си ролекс — почти беше време за срещата с Даяна. Преди да тръгне обаче, имаше да свърши още нещо. Наумил си го беше.

Вдигна телефона и набра номера на Кристин. За негово разочарование, отговори телефонният ѝ секретар.

— Здравсти, бейби! — каза той. — Макс Стийл се обажда. Взех едно решение. Изваждам те от занаята, миличка. Поемам ангажимента да те издигна. Само ми кажи какво трябва да направя, за да те представя в нашите кръгове, и го имаш. — Замълча за момент, доста доволен от себе си. — Мислех си разни неща напоследък. Искам да се съберем двамата. Разбираш ли, имам нужда от жена като теб, за да не губя ориентация. Мога да те представя на разни хора, да променя живота ти. Никой няма да знае коя си или каква си била преди. Ще успеем, Кристин. — Още една пауза. — Имам среща в единайсет, така че обади ми се, когато решиш след дванайсет, и ще измислим нещо заедно. Става ли, миличка?

И когато затвори телефона, беше напълно убеден, че тя е негова. С хубавата Кристин до него пак ще му тръгне по вода.

Даяна беше вече на вратата, когато Фреди се прибра. Беше небръснат, с трескав поглед в очите, дрехите му бяха измачкани — твърде необичайно за педантичен човек като Фреди Леон.

— Боже господи! — възкликна Даяна и изпитателно огледа раздърпания си съпруг. — Да не си спал с дрехите? В кой хотел са те пуснали в този вид?

— Даяна, остави ме на мира — рече Фреди, бутна я настрана и тръгна по стълбите. Беше започнал да си мисли, че Даяна му създава повече неприятности, отколкото си струва да понася човек заради жена като нея.

— Да, Фреди, точно това ще направя — извика тя след него. После потегли, за да скрепи бъдещето си с Макс Стийл.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На плажа в Малибу две момчета тичаха към водата. Облечени бяха в черни гумени костюми, понесли сърфове под мишница.

— Страхотни вълни има, пич — каза едното.

— Гот са — съгласи се второто.

Точно влизаха във водата, когато забелязаха разперена като ветрило дълга руса коса и една нежна ръка, омотана във водорасли.

Спогледаха се.

— Айде стига бе! Какво е това?

— Прилича на труп.

Заедно изтеглиха безжизненото тяло от водата и го положиха на пясъка.

Беше жена. Красива, руса и много-много гола.

Още едно убийство.

Още един прекрасен ден в Ел Ей.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.